

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Посебно одељење
Кж1-По1 2/26
03.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење за организовани криминал, у већу састављеном од судија Снежане Јовановић, председника већа, Душанке Ђорђевић, Душка Миленковића, Јелене Шкулић и Људмиле Миљковић, чланова већа, са записничарем Оливером Мандић Јоксић, у кривичном предмету **окривљене АА и др.**, због кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ и др., одлучујући о жалби Јавног тужилаштва за организовани криминал Кт.бр. 83/17 од 12.02.2024. године, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1 бр. 151/21 од 28.11.2023. године, након одржаног претреса пред другостепеним судом дана 20.04.2026. године, у присуству јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал Тамаре Ристић, окривљене АА, и њеног браниоца адвоката Ирине Боровић, браниоца окривљене АА, адвоката Данила Шарића, окривљеног ББ и његовог браниоца адвоката Александра Алексића, окривљеног ВВ и његовог адвоката Далибора Катанчевића, те окривљеног ГГ и његовог браниоца, адвоката Весне Голубовић, у одсуству уредно обавештених, адвоката Јоване Челановић и адвоката Оливера Глишића, а након већања дана 22.04.2026, 18.05.2026 и дана 03.06.2026. године и гласања, већином гласова, донео је следећу,

ПРЕСУДУ

Усвајањем жалбе јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1 бр. 151/21 од 28.11.2023. године, тако да сада гласи:

I

Окривљена АА, девојачко презиме ..., ЈМБГ ..., рођена ... године у ..., од оца ... и мајке ..., девојачко ..., са пребивалиштем у ... ,ул. ..., држављанке Републике Србије и БиХ, писмене, по занимању хемијског техничара, завршила средњу стручну школу, незапосленој, просечно зарађује месечно око 1.000 еура на име издавања локала у закупу, удовици, мајци једног пунолетног детета, од непокретне имовине у власништву

поседује ... у ..., једну половину власништва ..., једну половину власништва..., налазила се у притвору по решењу судије за претходни поступак КПП.По1 бр. 9/16 од 19.03.2016. године, који се рачуна од 18.03.2016. године до 29.03.2016. године, осуђиваној пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1 бр. 125/17 од 30.10.2020. године на казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци и новчану казну у износу од 500.000,00 динара, према њој се не води други кривични поступак,

Окривљени ГГ, ЈМБГ ..., рођен ... године у ..., од оца ... и мајке ..., рођене ..., са пребивалиштем у ..., по занимању економски техничар, запослен у ..., просечно месечно зарађује 500 еура, ожењен, отац троје деце од којих је двоје малолетно, од непокретне имовине у власништву поседује ..., неосуђиван, према њему се не води други кривични поступак

К Р И В И С У

Што су:

у периоду од почетка 2007. године до 01.03.2010. године, у ..., окривљена АА, користила и извршила конверзију имовине и то готовог новца у износу од 7.152.680,00 динара, уплаћујући га у своје име на рачун ПД “...” д.о.о. ..., у својству купца стана број ... у ..., улаз 1, на 6 спрату зграде у ..., ..., површине 151,84 м2, знајући у тренутку пријема да тај готов новац потиче од кривичног дела за које постоји основана сумња да га је..., сада покојни ДД, извршио у Републици Италији, где је против њега вођен кривични поступак због основане сумње да је у периоду од почетка 2007. године до маја месеца 2009. године извршио кривична дела из области организованог криминала – удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 КЗ и неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 КЗ и стицања незаконите финансијске користи, у предмету Округног суда у Милану број 24894/2007 R.R.N.R.Mod.21, у намери да прикрије незаконито порекло тог новца, а након исплате купопродајне цене у својству купца дана 23.05.2007. године закључила Уговор о купопродаји који је оверен у Четвртом општинском суду у Београду под Ов.бр.1550/2007 са продавцем ПД “...” д.о.о. ..., те тако стекла право својине на овој имовини, са знањем да потиче од кривичног дела, и извршила пренос те имовине а окривљени ГГ дана 01.03.2010. године извршио пренос имовине и то стана број ... у ..., улаз 1, на 6 спрату зграде у ..., ..., површине 151,84 м2, са знањем да потиче од кривичног дела, у намери да се прикрије незаконито порекло те имовине и да се окривљена АА прикрије као стварни власник имовине како би се спречило могуће одузимање имовине која потиче од кривичног дела, као и чињенице о имовини, тако што је дана 01.03.2010. године у ... са окривљеном АА закључио фиктивни уговор о купопродаји стана број 31, ..., површине 151,84 м2, за наводно исплаћену цену од 243.000 евра, који је оверен у Првом општинском суду у Београду дана 01.03.2010. године, под бројем Ов.бр.21414/2010, којим је окривљена АА извршила пренос имовине за коју зна да потиче из кривичног дела на окривљеног ГГ, и то само формално пренела својину на стану јер он није стварно исплатио купопродајну цену од 243.000 евра, нити је уопште имао законитих прихода из којих би је исплатио, нити је икада ушао у посед предметног стана, али је на основу овог уговора у јавним

евиденцијама о непокретностима, право својине уписано на окривљеног ГГ, док је наводно продати стан, са свим покретним стварима у њему и након формалног закључења уговора, наставила да користи окривљена АА са својом ћерком, а све у стању урачунљивости, свесни свога дела чије су извршење хтели и свесни да је њихово дело забрањено

-чиме је окривљена АА извршила кривично дело прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ (“Службени гласник Републике Србије” број 85/05 од 06.10.2005. године), а окривљени ГГ извршио кривично дело прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ (“Службени гласник Републике Србије” број 72/09 од 03.09.2009. године).

Па суд окривљеној АА

применом напред наведене законске одредбе и одредби члана 4, 42, 45, 54, 50, 51 и 54 КЗ, због извршеног кривичног дела **претходно утврђује**

КАЗНУ ЗАТВОРА у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци,

А затим **узима као утврђену** казну затвора из правноснажне пресуде Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К.По1 бр.125/17 од 30.10.2020. године, која је у овом делу потврђена пресудом Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кж1-По1 бр.4/21 од 07.06.2021. године, због извршеног продуженог кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ и то **казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци** у коју је урачунато време проведено у притвору почев од 18.03.2016. године када је окривљена лишена слободе по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кпп.По1 бр.9/16 од 19.03.2016. године, који се према окривљеној рачуна од 18.03.2016. године када је лишена слободе па до 29.03.2016. године **и новчану казну у износу од 500.000,00 динара** коју је том пресудом обавезана да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, што ако иста не учини, суд ће је заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредитим један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци,

те даљом применом одредбе члана 60 КЗ, окривљену АА

ОСУЂУЈЕ

на јединствену КАЗНУ ЗАТВОРА у трајању од 4 (четири) године и 3 (три) месеца, у коју се урачунава време проведено у притвору који је одређен решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кпп-По1 бр.9/16 од 19.03.2016. године, који се према окривљеној рачуна од 18.03.2016. године, када је лишена слободе па до 29.03.2016. године, када је притвор према њој укинут и време проведено на издржавању казне затвора по правноснажној пресуди Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К-По1 бр.125/17 од 30.10.2020. године,

и на НОВЧАНУ КАЗНУ у износу од 500.000,00 динара (петстотинахиљада),

коју се окривљена обавезује да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Уколико окривљена не плати новчану казну у овом року, суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 (један) дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци.

На основу одредбе члана 264 став 1 у вези одредбе члана 261 став 2 тачка 9 ЗКП, окривљена АА се обавезује на плаћање трошкова кривичног поступка, о чијој висини ће одлучити првостепени суд накнадним решењем и плаћање судског паушала у износу од 50.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

На основу напред наведене законске одредбе и одредбе члана 4, 42, 45 и 54 КЗ окривљеног ГГ

О С У Ћ У Ј Е

На **КАЗНУ ЗАТВОРА** у трајању од **2 (две) године** и

на **НОВЧАНУ КАЗНУ од 500.000,00 динара (петстохиљада)**, коју се обавезује да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Уколико окривљени не плати новчану казну у овом року, суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 (један) дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци.

На основу одредбе члана 231 став 7 КЗ, од окривљеног ГГ се **одузима** стан бр. ..., у..., улаз 1, на VI спрату зграде ..., ..., површине 151,84 м².

На основу одредбе члана 264 став 1 у вези одредбе члана 261 став 2 тачка 9 ЗКП, окривљени ГГ се обавезује на плаћање трошкова кривичног поступка, о чијој висини ће одлучити првостепени суд накнадним решењем и на плаћање трошкова судског паушала у износу од 50.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

II

Окривљени ВВ, ЈМБГ ..., рођен ... године у ..., од оца ... и мајке ..., рођене ..., са пријављеним пребивалиштем у ..., ул. ..., држављанин Републике Србије, разведен, отац троје деце, од којих је двоје малолетно, са завршеном високом стручном спремом, по занимању дипломирани економиста, запослен у својству директора у ПД “...” ДОО, просечно месечно зарађује 3.000 евра, од имовине поседује ..., налазио се у притвору по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп-По1 бр.9/16 од 19.03.2016. године, који му се рачуна од 18.03.2016. године, када је лишен слободе па до 29.03.2016. године, када је притвор према њему укинут, осуђиван пресудом Вишег

суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К-По1 бр.125/17 од 30.10.2020. године, на казну затвора у трајању од 2 (две) године и новчану казну од 500.000,00 динара, коју казну није издржао, према њему се не води други кривични поступак,

К Р И В Ј Е

Што је:

У периоду од 27.02.2009. године до 11.02.2010. године, у ..., месту ..., ..., извршио на своје име пренос имовине са сада покојног ДД – власништво на уделу од 100%, Привредног друштва “...” ДОО, са седиштем у ..., на адреси у ул. ..., ..., у коме је био уплаћен капитал у износу од 500 евра и на новчани капитал у вредности од 235.618,06 евра у стварима, са знањем да та имовина потиче од кривичног дела, у намери да се прикрије незаконито порекло имовине, те је држао и користио ту имовину, са знањем у тренутку пријема да је та имовина – капитал привредног друштва купљена готовим новцем који потиче од кривичног дела за које постоји основана сумња да је покојни ДД извршио у Републици Италији, где је против њега вођен кривични поступак, због основане сумње да је у периоду од почетка 2007. до маја 2009. године извршио кривично дело из области организованог криминала – удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 КЗ и неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 247 КЗ и стицање незаконите финансијске користи у предмету Окружног суда у Милану број 24894/2007 R.R.N.R.Mod.21, на тај начин што је знајући да је покојни ДД уложио готов новац који потиче од кривичног дела у ствари које су уписане као неновчани капитал овог привредног друштва у вредности од 235.618,06 евра, те капитал привредног друштва у износу од 500 евра и 82.637.429,00 динара у периоду од 20.06.2007. године до 09.04.2009. године готовог новца на рачун овог привредног друштва на име позајмице оснивача за текуће пословање у том периоду, а који потиче од кривичног дела, по договору са покојним ДД, окривљени ВВ пристао да се на њега фиктивно пренесе имовина, власништво на уделима привредног друштва и да се формално упише у јавним евиденцијама као нови власник, у намери да се сада покојни ДД прикрије као власник удела у привредном друштву и новца који је у готовом уложио у привредно друштво и тако спречи могуће одузимање те имовине која потиче од кривичног дела, те закључује са ДД 27.02.2009. године у ... најпре фиктивни уговор о стицању власништва на уделу од 31% у овом привредном друштву, а дана 02.02.2010. године у ... у време када је покојни ДД био у бекству због кривичног поступка, због чега се скривао у Црној Гори и није смео да борави на адреси пребивалишта у ..., фиктивни уговор о стицању власништва на преосталих 69% удела у овом привредном друштву, у којима су неистинито наведене чињенице да је на име исплате купопродајне цене за ове уделе претходно исплатио 457.000 евра покојном ДД, јер окривљени ВВ није тај новац исплатио покојном ДД, на основу којих уговора је решењем Агенције за привредне регистре број БД.10973/2010 од 11.02.2010. године окривљени ВВ уписан као једини власник на уделима у овом привредном друштву, а брисан покојни ДД, а што му је омогућило да данас управља са наведеним правним лицем, користи наведену имовину привредног друштва, а све у стању урачунљивости и свестан свога дела чије извршење је хтео и свестан да је његово дело забрањено,

-чиме је окривљени ВВ извршио кривично дело прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ (“Службени гласник Републике Србије” број 85/05 од 06.10.2005. године),

за које му суд применом напред наведене законске одредбе те одредби члана 4, 42, 45, 54, 48, 50, 51 и 54 КЗ **претходно утврђује**

КАЗНУ ЗАТВОРА у трајању од 2 (две) године,

А затим узима као утврђену казну затвора у трајању од 2 (две) године у коју је урачунато време проведено у притвору од 18.03.2016. године, када је окривљени лишен слободе по решењу судије за претходни поступак Кпп.По1.бр. 9/16 од 19.03.2016. године, а који се према окривљеном рачуна од 18.03.2016. године када је лишен слободе па до 29.03.2016. године када је притвор према њему укинут, **и новчану казну у износу од 500.000,00 (пестохиљада) динара**, коју је окривљени обавезан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, те је одлучено да уколико исту не плати суд ће исту заменити казном затвора тако што ће се за сваких 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци, на коју је осуђен правноснажном пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К.По1.бр. 125/17 од 30.10.2020. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кж1.По1.бр.4/21 од 07.06.2021. године, а због извршења продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 229 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ.

Па даљом применом одредбе члана 60 КЗ суд окривљеног **ВВ**

О С У Ћ У Ј Е

На јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 9 (девет) месеци, у коју ће се урачунати време проведено у притвору од 18.03.2016. године, када је окривљени лишен слободе, на основу решења судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп.По1.бр. 9/16 од 19.03.2016. године а који се према окривљеном рачуна од 18.03.2016. године када је лишен слободе па до 29.03.2016. године када је притвор према њему укинут,

и на **НОВЧАНУ КАЗНУ у износу од 500.000,00 (пестохиљада) динара** коју је обавезан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Уколико окривљени новчану казну не плати у одређеном року суд ће исту заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од једне године.

Од окривљеног ВВ, на основу одредбе члана 231 став 7 КЗ-а одузима се власништво на уделу од 100% капитала у ПД “...” д.о.о.са седиштем у ... на адреси улица ...

На основу одредбе члана 246 став 4 у вези члана 261 став 2 тачка 9 ЗКП,

окривљени ВВ се обавезује на плаћање трошкова кривичног поступка, о чијој висини ће одлучити првостепени суд накнадним решењем и на плаћање судског паушала у износу од 50.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

III

Окривљени ББ, ЈМБГ ..., рођен ... године у ..., од оца ... и мајке ..., рођене ..., са боравиштем ..., улица ..., држављанин Републике Србије, ожењен, отац двоје деце, завршио средњу угоститељско-туристичку школу, по занимању ..., просечно зарађује 7.000-8.000 еура, од непокретне имовине поседује ..., неосуђиван, налазио се у притвору по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кпп.По1 бр.9/16 од 19.03.2016. године, који се према окривљеном рачуна од 18.03.2016. године, када је лишен слободе, па до 29.03.2016. године, када је притвор према њему укинут,

К Р И В Ј Е

Што је:

Од септембра 2009. до марта 2010. године ..., извршио конверзију имовине – новца у готовини у износу од 650.000 еура, који је примио од сада покојног ДД, знајући да потиче од кривичног дела за које постоји основана сумња да је покојни ДД извршио у Републици Италији, да је против њега вођен кривични поступак због основане сумње да је у периоду од почетка 2007. до краја маја 2009. године извршио кривична дела из области организованог криминала – удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 КЗ-а и неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 КЗ-а и стицање незаконите финансијске користи у предмету Окружног суда у Милану број 24894/2007 R.R.N.R.MOD 21, у право својине на непокретностима, у намери да се прикрије незаконито порекло тог новца и прикрије да је покојни ДД тим новцем стекао својину на ... и то ..., у којем се налази ..., на тај начин што је окривљени ББ у току септембра 2009. године ... договорио са сада покојним ДД да му за износ од 650.000 евра прода горе наведени пословни простор, да се купопродајна цена исплати на руке у готовом новцу, те да у јавним евиденцијама као власник и даље формално остане окривљени ББ, а да се не уписује купац и стварни власник сада покојни ДД, како би се спречило евентуално одузимање ове имовине која потиче од кривичног дела, након ког договора је сада осуђени ЂЂ, по налогу сада покојног ДД, који се тада скривао и није смео да борави на адреси пребивалишта у нашој земљи, због кривичног поступка који се против њега водио у Републици Италији, добијао од сада покојног ДД готов новац и предавао га на руке окривљеном ББ у више наврата и то сукцесивно у периоду од септембра 2009. до марта 2010. године, којом приликом су сачињавали признанице које су касније уништене по налогу сада покојног ДД, осим признанице од септембра 2009. године на износ од 100.000 евра, па је по исплати договорене цене у износу од 650.000 евра осуђени ЂЂ по налогу покојног ДД и уз сагласност окривљеног ББ преузео управљање пословањем овог објекта за рачун покојног ДД, док се као власник у јавним евиденцијама и даље водио окривљени ББ, а све је учинио у стању урачунљивости, свестан свога дела, чије је извршење хтео и свестан и да је његово дело забрањено,

-чиме је окривљени ББ извршио кривично дело прање новца из члана 231

став 2 у вези става 1 КЗ(“Службени гласник Републике Србије” број 85/05 од 06.10.2005. године),

Па га суд, на основу одредбе члана 4, 42, 45, 54, 48, 50, 51 и 54 КЗ,

О С У Ђ У Ј Е

на **КАЗНУ ЗАТВОРА у трајању од 2 (две) године**, у коју се урачунава време проведено у притвору, који је одређен решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп.По1 бр.9/16 од 19.03.2016. године који се према окривљеном рачуна од 18.03.2016. године када је лишен слободе, па до 29.03.2016. године када је притвор према њему укинут

На основу одредбе члана 231 став 7 КЗ од окривљеног ББ се одузима новац у износу од 650.000 евра.

На основу одредбе члана 264 став 1 у вези члана 261 став 2 тачка 9 ЗКП окривљени ББ се обавезује на плаћање трошкова кривичног поступка, о чијој висини ће одлучити првосепени суд накнадним решењем и на плаћање судског паушала у износу од 50.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр.151/21 од 28.11.2023. године, ставом I изреке окривљена АА и окривљени ГГ на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП ослобођени су оптужбе да су и то: окривљена АА извршила кривично дело прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ, а окривљени ГГ кривично дело прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ. Ставом II изреке исте пресуде окривљени ВВ је ослобођен оптужбе да је извршио кривично дело прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ. Ставом III изреке ове пресуде окривљени ББ ослобођен је оптужбе да је извршио кривично дело прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ. На основу одредбе члана 265 ЗКП у вези члана 261 и 262 ЗКП одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против ове пресуде благовремену жалбу је изјавио јавни тужилац Јавног тужилаштва за организовани криминал Кт.бр.83/17 од 12.02.2024. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал одржи претрес, преиначи пресуду тако што ће окривљене огласити кривима због извршења кривичних дела за која се терете оптужником Тужилаштва за организовани криминал Кт.бр.83/17 од 07.05.2018. године са изменом од 19.10.2023. године и изрећи им казне затвора како је то током првостепеног поступка и предложено.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал су изјавили бранилац окривљене АА, адвокат Боривоје Боровић, бранилац окривљеног ББ, адвокат Александар Алексић, бранилац окривљеног ВВ, адвокат Далибор Катанчевић, браниоци окривљеног ВВ, адвокати Оливер Глишић и Јована Челанковић

и бранилац окривљеног ГГ, адвокат Весна Голубовић, у којима су оспорени наводи изјављене жалбе и предложено Апелационом суду у Београду да исту одбије као неосновану.

Јавни тужилац Јавног тужилаштва за организовани криминал је у поднеску Ктж.бр.22/24 – Кто.бр.83/17 од 05.04.2024. године, изнео предлог да се усвоји жалба Јавног тужилаштва за организовани криминал Кто.бр.83/17 од 12.02.2024. године и преиначи пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр.151/21 од 28.11.2023. године, тако што ће суд окривљене огласити кривима због извршења кривичних дела за која се терете оптужницом Тужилаштва за организовани криминал Кто.бр.83/17 од 07.05.2018. године са изменом од 19.10.2023. године и изрећи им казне затвора како је током првостепеног поступка и предложено.

Увидом у предметни спис утврђено је да је у овом кривичном поступку најпре донета пресуда К.По1.бр.125/17 од 30.10.2020. године, којом је окривљена АА оглашена кривом да је извршила продужено кривично дело прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, а окривљени ВВ да је извршио продужено кривично дело пореска утаја из члана 229 став 3 у вези става 1 у вези члана 61 КЗ, те је окривљена АА осуђена на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци у коју је урачунато време проведено у притвору те на новчану казну у износу од 500.000,00 динара коју је обавезана да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је окривљени ВВ осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године у коју је урачунато време проведено у притвору од 18.03.2016. године, када је лишен слободе, по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кпп.По1.бр.9/16 од 19.03.2016. године, па до 29.03.2016. године, када му је притвор укинут, те осуђен и на новчану казну у износу од 500.000,00 динара коју је обавезан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Овом пресудом је од окривљене АА сходно одредби члана 231 став 7 КЗ одузет ... површине 188,44м² са припадајућом терасом у високом приземљу стамбено-пословном објекту ... која је изграђена на катастарској парцели број ... КО ... и гаража на локацији... у згради ..., површине 12,96м². Окривљени ВВ је на основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП обавезан да оштећеној Републици Србији на име иновинско-правног захтева уплати износ од 12.762.769,26 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде док је за износ тражене камате оштећена Републике Србија преко свог заступника Државног правобранилаштва упућена на парнични поступак. Од окривљеног ВВ је на основу одредбе члана 93 став 1 КЗ одузета прибављена имовинска корист у износу од 3.632.428,64 динара, а окривљена АА и ВВ су обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка и судског паушала у износу од по 50.000,00 динара. Истом пресудом, на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП окривљени ЕЕ, АА, ГГ, ВВ и ББ, сваки понаособ, су ослобођени од оптужбе да су извршили по једно кривично дело прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ а окривљени ЕЕ и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ. Окривљени АА, ЕЕ, ГГ, ВВ и ББ су на основу одредбе члана 265 став 1 ЗКП у односу на ослобађајући део пресуде ослобођени плаћања трошкова кривичног поступка и одлучено је да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду, Посебно одељење за организовани

криминал Кж1.По1.4/21 од 07.06.2021. године, ставом првим изреке, су одбијене као неосноване жалбе Тужилаштва за организовани криминал у делу којем је побијена ослобађајућа пресуда у односу на окривљеног ЕЕ као и жалбе браниоца окривљене АА адвоката Бранислава Поповца и адвоката Данила Шарића, те жалба окривљеног ВВ и жалбе његових бранилаца адвоката Оливера Глишића, адвоката Јоване Челановића и адвоката Далибора Катанчевића, те је у овом делу пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К.По1.бр.125/17 од 30.10.2020. године потврђена, док је ставом другим изреке исте пресуде усвајањем жалбе Тужилаштва за организовани криминал, осим у делу у којем се побија ослобађајући део за окривљеног ЕЕ, укинута пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр.125/17 од 30.10.2020. године у делу у коме су ослобођени од оптужбе окривљена АА, окривљени ГГ, окривљени ВВ и окривљени ББ па је у овом делу предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак. У том поновљеном поступку је донета сада ожалбена пресуда.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је у предмету Кж1 По1 8/24, одржао седницу већа дана 11.09.2024. године у присуству јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал Тамаре Ристић, окривљене АА и њеног браниоца адвоката Ирине Боровић, која се по заменичком пуномоћју јавила за уредно обавештеног адвоката Боровоја Боровића, окривљеног ББ и његовог браниоца адвоката Алексић Александра, окривљеног ВВ и његових бранилаца адвоката Оливера Глишћа и Весне Челановић и Далибора Катанчевића, те у одсуству уредно обавештеног окривљеног ГГ а у присуству његовог браниоца адвоката Весне Голубовић, на којој је размотрио целокупне списе заједно са ожалбеном пресудом и изјављеном жалбом, па како је нашао да је у конкретном случају основано изјављеном жалбом јавног тужиоца указано да је пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, будући да је њена изрека противречна датим разлозима, а дати разлози нејасни и у знатној мери противречни, што је последица погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, налазећи да је потребно да се поново изведу докази који су већ изведени од стране првостепеног суда, а будући да је у овој кривично-правној ствари пресуда већ једанпут била укидана а да првостепени суд у поновљеном поступку није поступио по налозима из пресуде Апелационог суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кж1.По1.4/21 од 07.06.2021. године, то је ово веће Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, одлучило да је по изјављеној жалби потребно одржати претрес пред другостепеним судом ради правилног и потпуног утврђења чињеничног стања.

Претрес у предмету Кж1 По1 8/24 одржан је дана 28.10.2024. године у присуству јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал Тамаре Ристић, окривљене АА и њеног браниоца адвоката Ирине Боровић, те њеног браниоца адвоката Данила Шарића, окривљеног ВВ и његових бранилаца адвоката Далибора Катанчевића, Оливера Глишћа и Јоване Челановић, окривљеног ГГ и његовог браниоца адвоката Весне Голубовић и окривљеног ББ и његовог браниоца адвоката Алексић Александра, на коме су саслушани окривљени АА, ГГ, ВВ и ББ, а затим је извршен увид у комплетне списе Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр.151/21 од 28.11.2023. године, односно на сагласан предлог страна су прочитани сви докази изведени на главном претресу пред првостепеним судом.

Након оцене доказа који су изведени на претресу пред првостепеним судом те речи странака са претреса одржаних пред овим судом као и поновном оценом доказа који су изведени пред Вишим судом у Београду, Посебним одељењем за организовани криминал, овај суд је након већања и гласања одржаног дана 26.12.2024. године, закључио да је жалба јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал основана те је и одлучио као у изреци пресуде Апелационог суда у Београду Кж1-По1 8/24.

Даље, према стању у списима предмета Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, у трећем степену је својим решењем Кж3-По1 2/25 од 10.12.2025. године, одлучио да усвајањем жалби бранилаца окривљене АА, адвоката Боровоја Боровића и Ирине Боровић, браниоца окривљене АА, адвоката Данила Шарића, браниоца окривљеног ГГ, адвоката Весне Голубовић, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Далибора Катанчевића, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Оливера Глишића и Јоване Челановић и браниоца окривљеног ББ, адвоката Александра Алексића, укине пресуду Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кж1.По1.бр.8/24 од 26.12.2024. године и предмет врати Апелационом суду у Београду, Посебном одељењу за организовани криминал, на поновно суђење.

У поновном поступку Апелациони суд у Београду Посебно одељење је одржао претрес дана 20.04.2026. године у присуству јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал Тамаре Ристић, окривљене АА, и њеног браниоца адвоката Ирине Боровић, браниоца окривљене АА, адвоката Данила Шарића, окривљеног ББ и његовог браниоца адвоката Александра Алексића, окривљеног ВВ и његовог адвоката Далибора Катанчевића, те окривљеног ГГ и његовог браниоца, адвоката Весне Голубовић, у одсуству уредно обавештених, адвоката Јоване Челановић и адвоката Оливера Глишића, на ком су саслушани окривљени АА, ГГ, ВВ и ББ, а затим је извршен увид у комплетне списе Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр.151/21 од 28.11.2023. године, односно на сагласан предлог странака прочитани су сви докази изведени на главном претресу пред првостепеним судом.

Након оцене доказа који су изведени на претресу пред првостепеним судом те речи странака са претреса одржаних пред овим судом као и поновном оценом доказа који су изведени пред Вишим судом у Београду, Посебним одељењем за организовани криминал, овај суд је након већања и гласања, закључио да је жалба јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал основана.

Према налажењу овог већа Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, основано је изјављеном жалбом јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал указано овом суду да је првостепени суд ослобађајућу пресуду донео на основу погрешне оцене изведених доказа, те да су дати разлози за закључак о томе да тужилац није доказао наводе оптужбе, нејасни, недовољно аргуменовани и овај суд их није могао прихватити као правилне.

Првостепени суд је ослобађајућу пресуду у односу на окривљене АА и

окривљеног ГГ образложио наводима којима се објашњава закључак суда да, у низу чињеница које је тужилац изнео у прилог оптужбе да су окривљени АА и ГГ извршили кривично дело које је предмет оптужбе, недостаје кључна, а то је да постоји предикатно кривично дело и да имовина која је била предмет трансакција које су предмет овог кривичног поступка потиче од кривичног дела. Наиме, према закључку првостепеног суда из доказа прибављених у поступку међународне правне помоћи следи да се поступак водио против окривљеног ДД у Републици Италији, који је притворен 11.03.2011. године, те да је овај окривљени терећен због кривичних дела заједно са другим поименце наведеним лицима због кривичних дела која су нумерички наведена, јер су се међусобно удружили како би починили више деликата предвиђених одредбом члана 73 Д.П.Р бр.309/90 и то удружили са циљем деловања и куповине у иностранству, транспорта и увоза у Италију, полагања и продаје у националној територији, посебном Миланском тржишту, велике количине опојне дроге. Реч је о транснационалном кривичном делу које је почињено од стране групе организоване у више од једне државе у Милану, од месеца октобра 2007. године до 2009. године. У конкретном случају је био одређен и датум судске расправе, место где ће се наставити суђење по скраћеном поступку, јер је у документацији наведено да су таксативно набројани докази у налогу за кривично дело за које се окривљени терети, очигледни. Окривљенима, међу којима је и окривљени сада покојни ДД, је стављено на терет извршење кривичног дела у Милану од месеца октобра 2007. године, истрага "Вашингтон", до маја 2009. године, а затим су наведени докази и белешке Миланске полиције и јединице и Комесаријата Бонова, решења које се односе на одобрења за постављање опреме за прислушкивање, разговор и снимци, наредбе за претрес и заплону, акти који се односе на прислушкивање и сарадњу са Републиком Србијом, акти који се односе на међународну координацију између Италије и Србије и документа издата од тужилаштва у Београду, што је све констатовано у записнику Италијанског суда са рочишта од 28.09.2011. године, када је и констатовано да је стигла потврда о смрти окривљеног ДД који је преминуо ... Услед наступања смрти извршиоца кривичног дела јавни тужилац и адвокати тражили су да се донесе пресуда о обустави поступка, па је проглашено да се не поступа у односу на окривљеног ДД за кривична дела за која се терети услед наступања чињенице смрти. Дакле, поступак против окривљеног ДД је обустављен, јер је преминуо, а није било елемената за доношење ослобађајуће пресуде. Из пресуде број 24824/07 L.G.N.R суда у Милану, канцеларије истражног судије дана 03.02.2011. године, произлази да је иста донета због истих кривичних дела против других окривљених, који су се, у саизвршилаштву са ДД и другима за која се поступак водио одвојено, међусобно удружили у периоду од октобра 2007. до маја 2009. године, ради вршења више кривичних дела наведених у члану 83 Декрета број 309/90. Удружење је имало за циљ да пронађе и набави у иностранству, транспортује и увезе у Италију, држи и продаје на националној територији, а нарочито на миланском тржишту, огромне количине опојне дроге, врсте кокаин. Имало је оперативне базе у Милану, одговарајуће залеђе у Бреши, Аренцану и Тиренији, у различито време је држало десетине станова и гаража које су им служили за сакривање опојне дроге, смештање возила која су коришћена за транспорт и смештај чланова удружења, као и велики број возила опремљених за транспорт опојне дроге и сакривања од полицијских контрола. Свако од окривљених се понашао и извршавао задатке како је било наведено, а између осталих ДД, је учествовао заједно са осталим, ближе у пресуди наведеним окривљенима, удружен под вођством ЖЖ и имали су функцију управљања организације прометом опојне дроге у Италији. У овом поступку су изречене казне затвора. Првостепени суд је

анализирајући наведене доказе утврдио да је у конкретном случају реч о кривичном делу које се тиче промета, набавке, преноса и продаје опојне дроге, те да је ово кривично дело предвиђено и у домаћем законодавству и то у члану 246 КЗ, као кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога и реч је о кривичном делу у коме су се окривљени удружили у периоду од октобра 2007. до маја 2009. године, ради вршења кривичних дела. Дакле, наведена кривична дела због којих се водио поступак против окривљеног ДД, према закључку првостепеног суда, извршена су у периоду од октобра 2007. до маја 2009. године, јер је ово време наведено у налогу за суђење по скраћеном поступку, закључку којим је обустављен поступак и пресуди којом су осуђена због истих кривичних дела друга именима и презименима наведена лица. У изреци пресуде као време извршења кривичног дела удруживање је наведен период од октобра 2007. до маја 2009. године, а само из изреке пресуде и диспозитива оптужбе може се утврдити које је време извршења кривичног дела и свако друго тумачење је произвољно и нема упориште у закону, јер је одредбом члана 16 КЗ прописано да је кривично дело извршено у време када је извршилац радио или био дужан да ради, без обзира кад је последица наступила. Надаље, из доказа у списима следи да је окривљена АА предметни стан ... у улици ..., купила раније, пре октобра 2007. године, јер је 23.05.2007. године закључила Уговор са продавцем о купопродаји, који је оверен у Четвртом општинском суду у Београду под Ов.бр. 1550/2007, при чему из доказа у списима следи да је у периоду од 11.01.2006. године до 21.05.2007. године на рачун ПД “...” д.о.о. ..., у својству купца стана број ... у..., улаз 1, на шестом спрату зграде у ..., ..., површине 151,84 м², уплатила износ од 19.188.630,98 динара, на тај начин што је у 2006. години уплатила износ од 12.035.960,00 динара, а у периоду од 01.01.2007. до 21.05.2007. године износ од 7.152.680,00 динара, а након исплате купопродајне цене у својству купца дана 23.05.2007. године закључила Уговор о купопродаји који је оверен у Четвртом општинском суду у Београду под Ов.бр. 1550/2007, са продавцем ПД “...” д.о.о. ..., те тако стекла право својине на овој имовини – наведеном стану. Према уплатницама и изводу број 37 о стању и променама средстава “...” окривљена АА је дана 19.07.2006. године уплатила по основу Предуговора износ од 820.000,00 динара, а дана 26.07.2006. године износ од 715.000,00 динара и износ од 415.000,00 динара, а према изводу са рачуна ПД “...” д.о.о. ... о уплатама окривљена следи да је она уплаћивала износе и то 12.035.960,00 динара на име авансног рачуна, а од 19.06. до 29.06.2006. године износ од 6.693.960,00 динара, од 11.07. до 31.07.2006. године износ од 3.170.000,00 динара, дана 01.08.2006. године износ од 330.000,00 динара, од 01.09. до 23.09.2006. године износ од 1.397.000,00 динара, дана 30.10.2006. године износ од 400.000,00 динара, дана 30.10.2006. године износ од 40.000,00 динара, дана 23.01.2007. године износ од 1.188.500,00 динара, дана 24.01.2007. године износ од 1.009.496,00 динара, дана 26.01.2007. године износ од 150.000,00 динара, дана 20.02.2007. године износ од 1.180.000,00 динара, дана 28.02.2007. године износ од 500.000,00 динара, дана 07.03.2007. године износ од 380.000,00 динара, дана 14.03.2007. године износ од 1.050.000,00 динара, дана 15.03.2007. године износ од 1.100.000,00 динара, дана 19.03.2007. године износ од 540.000,00 динара, дана 08.05.2007. године, износ од 99.180,00 динара, дана 23.05.2007. године износ од 19.188.630,98 динара, дана 16.10.2009. године износ од 550.000,00 динара, па је “...” д.о.о. издао потврду да је окривљена исплатила купопродајну цену за стан, измирила обавезе према “...” д.о.о. Из ..., што је продавац потврдио ради укњижбе, а одмах по издавању потврде закључен је и оверен уговор о купопродаји стана. Надаље, према ставу првостепеног суда, из исказа сведока ЗЗ и сведокиње ИИ следи да је њима потврђена одбрана окривљене АА

о томе да је стан у улици ... у ... купљен 2006. године, те да је сукцесивно исплаћиван. Одбрана окривљене је искрена, сагласна исказима сведока који су и сами међусобно сагласни, као и писаној документацији у коју је извршен увид и вештачењу у коме је вештак навела како су вршене уплате, те да је све било преко рачуна и како је након исплате издата потврда окривљеној о исплати цене. Уговор је закључен, како је то утврђено из наведених доказа, 23.05.2007. године и оверен у Четвртом општинском суду у Београду Ов.бр.1550/2007, те је окривљена тада постала власник стана, иако је одмах по закључењу предуговора о исплати прве рате ушла у посед. Одмах по ступању у посед и скоро годину дана пре овере уговора почела је да користи стан и сређује га, што произлази из Уговора од 23.08.2006. године, који је закључила са "... д.о.о. о коришћењу интернет и мрежних система и признаницама о вршеним уплатама. Овај стан је окривљена АА продала окривљеном ГГ, а према одбранама које су окривљени изнели и признаницама у које је извршен увид, реч је о исплатама у ратама на име неовереног уговора о купопродаји и то дана 01.02.2008. године у износу од 100.000 евра, дана 01.03.2008. године на износ од 70.000 евра и дана 01.03.2010. године на износ од 73.200 евра, па како су ово двоје окривљених и потписали ове признанице, то је резултирало закључењем Уговора о купопродаји стана 01.03.2010. године, у коме је опредељена цена од 243.000 евра, и који је оверен у Првом основном суду у Београду 01.03.2010. године, под редним бројем 1. Ов.бр.21414/2010. Из оваквих доказа првостепени суд закључује да нема доказа да је окривљена АА новцем за који је знала да потиче од кривичног дела за који се против ..., сада покојног ДД, водио поступак у Италији због основане сумње да је извршио кривично дело, купила стан да би прикрила порекло новца од кривичног дела, извршила конверзију и затим га продала окривљеном ГГ, који је знао да се ради о имовини која је стечена новцем од кривичног дела, па је он, да би прикрио порекло новца, купио предметни стан. Дакле, нема доказа да су радње које су окривљена АА и окривљени ГГ извршили на било који начин у вези са кривичним делом због кога је против окривљеног ДД вођен поступак због основане сумње да га је извршио. Наиме, како је у конкретном случају време извршења кривичног дела за које постоји основана сумња да га је окривљени, покојни ДД, опредељено од октобра 2007. до маја 2009. године, дакле, тек пошто је окривљена АА купила стан о коме се ради, јер је већи део новца исплаћен у 2006. години и то 12.035.960,00 динара, а преостали износ у 2007. години и то 7.152.680,00 и по коначној исплати дана је закључен и оверен уговор, то првостепени суд закључује да нема доказа да је од новца који је прибављен кривичним делом окривљена АА купила стан који је наведен и означен у изреци, а у намери да прикрије незаконито порекло новца и знајући у тренутку пријема да новац потиче од кривичног дела. као и да нема доказа да су 01.03.2010. године, у ..., окривљена АА и окривљени ГГ извршили пренос ове имовине, а све у намери да се прикрије незаконито порекло имовине и чињенице о имовини и да се окривљена АА прикрије као стварни власник имовине која потиче од кривичног дела, како би се спречило њено могуће одузимање као имовине која потиче од кривичног дела за које се у том тренутку водио кривични поступак против ДД, јер нису доказани почетни наводи оптужбе, а то је, да је стан који је био предмет купопродаје прибављен новцем од кривичног дела. У време када је окривљена АА купила стан покојни ДД, није вршио било какво кривично дело, о томе нема доказа, а када је реч о окривљеном ГГ, он по оцени првостепеног суда јасно и истинито наводи да није знао ништа о покојном ДД, нити је било шта указивало да се против ДД води поступак, а ни у Србији није било познато ништа о томе, јер је за ДД расписана потерница 08.11.2010. године, а објављена 15.11.2010. године, а према уверењу

надлежних органа Републике Србије од 24.02.2011. године, против окривљеног ДД није се водио никакав кривични поступак ни у Србији.

Према налажењу овог суда, цитирани закључци првостепеног суда се не могу прихватити као правилни и на закону засновани.

Наиме, Апелациони суд у Београду је и у решењу Кж1-По1 1/24 од 07.06.2021. године, указао првостепеном суду на неправилност овако датих разлога и у претходој ослобађајућој пресуди. Најпре, из доказа у списима, односно образложења италијанске пресуде следи да је у њему наведено “да докази који проглашавају постојање и френетичну оперативност у зони Милана у периоду од 2007. до 2009. године једног великог криминалног удружења које чине бројна лица са Балкана које се бавило прометом огромних количина опојне дроге су евидентно такви да ниједна одбрана није довела у питање удружење ...”. Из наведеног произлази да се пресуда италијанског суда у погледу кривичног дела удруживање ради вршења кривичног дела односи на период од 2007. до 2009. године, а у италијанској пресуди се за период од октобра 2007. до 2009. године везују индивидуалне радње окривљених у том удружењу у вези заплене дроге која је била предмет поступка, из чега следи погрешан закључак првостепеног суда да је период извршења предикатног кривичног дела од октобра 2007. до 2009. године, јер у конкретном случају нико од окривљених није оспоравао постојање удружења у периоду од 2007. до 2009. године, како то следи из доказа у списима који су прибављени путем међународне правне помоћи. Према ставу овог већа Апелационог суда у Београду, Посебно одељења за организовани криминал, из садржаја италијанске пресуде следи да се радње кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела, за која се између осталих теретио и покојни ДД, односе на период који је започет много раније у смислу организације, сложеног процеса пребацивања лица у Италију, изнајмљивање станова, гаража и комплетног снабдевања, контроле и дистрибуције опојне дроге, односно из италијанске пресуде произлази да су ове радње предузете од почетка 2007. године. Апелациони суд у Београду, Посебно одељења за организовани криминал је посебно имао у виду да у случају кривичног дела прање новца мора бити назначена кривична радња као извор из ког потиче имовина, али да то не значи постојање правноснажне пресуде којом се постојање предикатног кривичног дела утврђује. Према налажењу овог суда, из доказа у списима, односно чињенице да из образложења предметне пресуде италијанског суда следи да је група која је у иностранству осуђена због трговине великом количином опојне дроге, а чији је припадник према основаној сумњи био окривљени ДД, према коме је због смрти кривични поступак обустављен, и за кога није било основа да се донесе ослобађајућа пресуда, предузимала радње извршења кривичног дела и пре периода који је опредељен у изреци ожалбене пресуде, јер је тако велика организација и озбиљна трговина наркотицима нужно изискивала постојање одређених радњи које се тичу организације будуће трговине наркотицима. Дакле, из ових логичних закучака и посредних доказа, имајући у виду и доказе из комплетних списа италијанског суда прибављених путем међународне правне помоћи, а који су цењени сходно одредби члана 16 ЗКП, према ставу овог суда се може на несумњив начин утврдити постојање криминалне делатности сада покојног ДД у периоду који претходи оном који је прецизиран изреком иностране пресуде. Дакле, према налажењу овог већа Апелационог суда у Београду, Посебно одељења за организовани криминал, супротно закључку првостепеног суда, тужилац је успео да докаже "почету тезу" - да је део новца којим је окривљена АА

преметни стан у улици ... купила, новац који потиче из кримналне активности ..., а не новац који је стечен на законит и легалан начин, а што је и окривљена знала. Основано је жалбом јавног тужиоца указано да из образложења пресуде Италијанског суда следи да у погледу активности појединих окривљених којима се судило у Италији, је наведено да су поједини бројеви телефона активирани у септембру 2007. године, где је један од окривљених дошао у Италију и користио стан који је био изнајмљен од 03.августа 2007. године, у ком стану је касније пронађена опојна дрога, претресом су пронађени уговори о изнајмљивању стана и гаража почев још од 28.06.2007. године, а пронађена је и сагласност једног припадника ОКГ окривљеног ЈЈ за управљање возилом од 10.01.2007. године у корист другог припадника окривљеног КК, као и да је окривљени ЈЈ у Италији боравио у хотелу од 22.05.2007. године. Навод Италијанске пресуде на страни 1518 списка предмета “У Милану од октобра 2007. до маја 2009. године” а на основу чега је првостепени суд закључио да је то период извршења предикатног кривичног дела, су и према ставу овог суда искључиво везани само за индивидуално позиционирање окривљених од октобра 2007. године у удружењу у вези заплене дроге, а која је била предмет поступка италијанског суда, будући да како се наводи у Италијанској пресуди, у конкретном случају, нико од окривљених у том поступку није оспоравао постојање удруживање у периоду од 2007. до 2009. године. Такође, основано је жалбом јавног тужиоца указано да је окривљени ДД осумњичен да је заједно са још четири окривљена лица, имао функцију управљања и организације прометом опојним дрогама у Италији учествујући у удружењу под вођством ЖЖ, који је осумњичен да је учествовао у удружењу и имао функцију управљања и организације прометом кокаина у Италији за рачун ... Дакле, радња управљања и организацијом прометом опојним дрогама за које је покојни ДД осумњичен су морале бити предузете пре октобра 2007. године када су започете прве заплене опојне дроге за које су осуђени неки од припадника. У жалби је основано указано и на то да је у образложењу италијанске пресуде наведено да истрага против лица против којих се водио поступак у Италији представља само обичан фрагмент опсежних истрага артикулисаних и сложених које су водиле снаге међународне полиције више од две године, а које су закључене у другој половини 2009. године несмотреним покушајем извоза из Јужне Америке више од 2 тоне кокаина и запленом опојне дроге, те је ово још један у нису доказа о томе да је активност удружења чији је припадник био и сада покојни ДД, постојала и пре октобра 2007. године. Према ставу овог суда, а следом свега реченог, основано је жалбом јавног тужиоца указано да из наведеног произлази да се пресуда италијанског суда у погледу кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела односи на временски период од 2007. до 2009. године, док се период од октобра 2007. до маја 2009. године у овом периоду везује за индивидуалне радње окривљених у том удружењу у вези заплене дроге која је била предмет поступка, како је то наведено и у закључку из пресуде Апелационог суда у Београду Кж1.По1.4/21 од 07.06.2021. године. Следом реченог, наводи образложења ожалбене пресуде о томе да је суд ценио околности да је у образложењу пресуде италијанског суда наведено да “докази који проглашавају постојање и френетичну оперативност у зони Милана у периоду од 2007. до 2009. године, једног великог криминалног удружења које чине бројна лица са Балкана, а које се бавило прометом огромних количина опојне дроге, су евидентно такви да ниједна одбрана није довела у питање удружење...”, али да сматра да цитирани наводи у образложењу пресуде не одређују почетак времена извршења кривичног дела обзиром да је време наведено у изреци пресуде период од октобра 2007. до маја 2009. године за оба кривична дела уз појединачно навођење радњи појединих окривљених

које се везују за продају опојне дроге, нису прихваћени као правилни и законити, јер према ставу овог суда ради се о наводима званичног документа из којих се са степеном извесности може тврдити да је активност која је доносила нелегалан новац, од стране окривљеног ДД, започета пре октобра 2007. године, а што је окривљена АА, знала.

Надаље, приликом доношења ове одлуке Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, је имао у виду Стразбуршку конвенцију о прању, тражењу, заплени и конфискацији прихода стечених криминалом, која је сачињена у Стразбуру 08.11.1990. године, а која је усвојена нашим Законом о потврђивању Конвенције, који је ступио на снагу 10.07.2002. године, а примењује се од 21.12.2005. године, којом није предвиђено за предикатно дело постојање правноснажне кривичне пресуде, већ је битно да постоји основана сумња да приходи или имовина потичу, односно да су стечени чињењем кривичног дела, као и Варшавску конвенцију Савета Европе о прању, тражењу, заплени и одузимању прихода стечених криминалом и финансирању тероризма, која је донета у Варшави 16.05.2005. године, а која је проглашена Законом о потврђивању Конвенције Савета Европе о прању, тражењу, заплени и одузимању прихода стечених криминалом и финансирању тероризма, који је код нас донет од стране Народне Скупштине Републике Србије 18.03.2009. године, а ступио на снагу 27.03.2009. године, а из које произилази да за предикатно кривично дело није предвиђено постојање правноснажне кривичне пресуде. И по оцени овог суда, да би постојало кривично дело прање новца неопходно је да извршилац на субјективном плану зна да имовина потиче од извршења кривичног дела, а то може бити било које кривично дело чијим извршењем се дошло до имовине која је предмет кривичног дела прања новца-предикатно кривично дело, а не може бити прекршај или привредни преступ, при чему да би се утврдило да имовина потиче од извршења кривичног дела, није потребно постојање правноснажне судске пресуде за то кривично дело, већ се та чињеница, као и свака друга, утврђује у поступку утврђивања постојања битних елемената кривичног дела прања новца, тј. може се само за потребе конкретног случаја прања новца утврђивати да имовина потиче од вршења неког кривичног дела, сходно одредби члана 16 ЗКП, и при томе није потребно ни да је покренут кривични поступак за предикатно кривично дело.

Према ставу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал окривљена АА је знала да је новац од ког је купила предметни стан у ..., у ул. ..., новац који није последица легалних зарада и прихода окривљене и ... како је то током поступка тврдила, односно да није реч о њеним и ... средствима која су имали од зараде и продаја некретнина, односно последица тога да је ... зарађивао доста пре свега од ..., затим у ... и да је велики део средстава примао на руке, да се бавио ... о чему је говорио сведок ЗЗ, те да је она сама радила у ... и да је, осим прихода које је пријавила као доходак на који је плаћала порезе и доприносе, имала и приходе од ..., ..., јер се ради о уобичајеним пословима које обављају..., те да је имала приходе од ..., а за то време су јој били живи родитељи и после када је ... одржавала са ... како је то сведочио сведок ЗЗ, будући да окривљена суду није доставила доказе о законитим приходима. Наиме, из изведених доказа – уверење РППЈ и ППП пријаве Пореске управе оствареним приходима ДД и АА се утврђује да је према подацима из РФ ПИО и Пореске управе ДД по пријављеним и регистрованим законитим приходима у периоду од 1988. до 1991. године остварио нето зараду у укупном износу од 1.932.936,70 динара, а у периоду од 2003. године до 2010. године остварио нето зараду и ван радног

односа у укупном износу од 2.673.744,00 динара, односно 31.010,33 евра, док је окривљена АА по пријављеним и регистрованим законитим приходима у периоду од 2003. године до 2014. године остварила нето зараду из и ван радног односа у укупном износу од 252.728,00 динара, односно 3.052,21 евра, из чега следи да они нису имали покриће у законитим приходима који су очигледно у несразмери са износима готовог новца којим су располагали и којим су купљене бројне непокретности у 2007. години и 2008. години. Такође, из решења Првог основног суда у Београду О.бр.1815/12 од 26.09.2012. године, следи да је покојни ДД за живота располагао са вредном имовином која је многоструко већа од његових законитих прихода, као и од износа новца који су законито зарадили.

Ценећи наведено, а наиме да ни окривљена ни ... нису имали законите приходе за куповину предметног стана, суд је имао у виду чињеницу да је окривљена АА започела куповину стана у 2006. години, али како је у току поступка неспорно утврђено да је ... ДД учествовао у криминалним активностима од 2007 године, да је окривљена новцем у износу од 7.152.680,00 динара вршила плаћање у ратама током 2007 године по истом предуговору како је то наведено у самом оптужном акту, ценећи повезаност исте са извршиоцем основног кривичног дела, ..., чињенице да куповина стана представља једну целину без обзира што је плаћен из више делова, то је овај суд утврдио да је окривљена АА знала да део новца у износу од 7.152.680,00 динара за куповину стана, у тренутку пријема истог, потиче из кривичног дела те да је цела куповина предметне непокретности била средство за прикривање порекла новца коју је касније само формално правно пренела на окривљеног ГГ знајући да иста потиче из кривичног дела. Имајући у виду и велику вредност предметне непокретности која је плаћана у готовом новцу, то према ставу овога већа Апелационог суда у Београду окривљена је у намери да прикрије незаконито порекло имовине користила и извршила конверзију имовине и то део готовог новца у износу од 7.152.680,00 у право својине на непокретности знајући у тренутку пријема да овај готов новац потиче од кривичног дела за који постоји основана сумња да је ... сада покојни ДД извршио у Републици Италији, да је против њега вођен кривични поступак, из чега следи да је, супротно наводима ожалбене пресуде, према ставу овог суда, тужилац изведеним доказима доказао са степеном извесности наведене чињенице. Овај суд је ценио доказе прибављене путем међународне правне помоћи од стране надлежних органа Републике Италије у складу са начелом слободне оцене доказа из законика о кривичном поступку, имајући у виду да се такви докази не разликују по својој доказној снази од доказа изведених пред домаћим судом, већ подлежу оцени у вези са свим осталим изведеним доказима. Такође, суд је имао у виду и чињеницу да је тужилаштво определило износ од 19.188.630,98 динара као износ готовог новца који је био предмет конверзије имовине, али је окривљену осудио само за 7.152.680,00 динара обзиром да је тај износ опредељен као коришћен готов новац који потиче од кривичног дела у периоду од 01.01.2007. године до 21.05.2007. године.

Следом свега реченог, суд налази да је окривљена АА извршила кривично дело прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ ("Службени гласник Републике Србије" број 85/05 од 06.10.2005. године), те да је ово дело учинила у стању урачунљивости, свесна свога дела, чије извршење је хтела и свесна да је њено дело забрањено, односно са директним умишљајем као обликом кривице. Имајући у виду одредба члана 5 КЗ којом је прописано да се на учиниоца кривичног дела примењује

закон који је важио у време извршења кривичног дела, те да ће се само уколико је касније измењен закон блажи по учиница, применити тај каснији закон, то је имајући у виду да касније измене закона у конкретном случају нису блаже по учиниоца, јер је за кривично дело прања новца из члана 231 став 2 КЗ прописано као обавезно изрицање новчане казне, применио закон из “Службеног гласника Републике Србије” број 85/05 од 06.10.2005. године, који је важио у време извршења кривичног дела, будући да је исти најблажи по учиниоца.

Одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеног АА, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је утврдио и ценио све околности из члана 54 КЗ које утичу на то да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена. Као олакшавајуће околности на страни окривљене АА, Апелациони суд у Београду је ценио зrelu животну доб, породичност окривљене, односно да је мајка једног детета..., као и време протекло од извршења кривичног дела за које је овом пресудом оглашена кривом, а чињеницу да је раније осуђивана пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К.По1 бр.125/17 од 13.10.2020. године није ценио као отежавајућу, будући да је казну затвора из те пресуде узео као утврђену, те је у одсуству отежавајућих околности, а даље ценећи степен кривице и јачину повреде угрожавања заштићеног добра, окривљеној АА најпре због извршеног кривичног дела прања новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ утврдио казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци, а затим је узео као утврђену казну затвора из правноснажне пресуде Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К.По1 бр.125/17 од 30.10.2020. године и то казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци и новчану казну у износу од 500.000,00 динара, те даљом применом одредби члана 60 КЗ окривљену АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 3 (три) месеца и новчану казну у износу од 500.000,00 динара.

Према ставу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал овако изреченом казном ће се довољно утицати на окривљену да убудуће не врши оваква или слична кривична дела, односно кривична санкција је адекватна како тежини извршеног кривичног дела тако и личности окривљене као извршиоца и њоме ће се постићи сврха кажњавања изрицања кривичних санкција које су предвиђене одредбом члана 4 и 42 КЗ.

Надаље, да је **окривљени ГГ** извршио кривично дело које је предмет оптужбе је, такође, основано указано жалбом јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал наводима у којима је истакнут и образложен став о томе да је тужилац са степеном извесности и у односу на овог окривљеног доказао наводе оптужног акта.

Наиме, полазећи од чињенице да је као што је напред речено, овај суд утврдио да је део новца за који је окривљена АА купила предметни стан у ..., у ул. ..., производ криминалне активности ..., сада покојног ДД, што је окривљена у тренутку пријема тог новца знала, то је овај суд даље утврђивао да ли је приликом следећег промета предметне непокретности, односно продаје стана од стране окривљене АА, окривљеном ГГ, окривљени ГГ, знао да је реч о имовини која је производ извршеног кривичног дела, те да ли је исту само фиктивно купио у намери да прикрије незаконито

порокло имовине, као и чињенице о имовини, односно да се прикрије да је стварни власник предметног стана окривљена АА, као власник имовине која потиче од кривичног дела, а како би се спречило њено могуће одузимање, будући да се у тренутку ове купопродаје водио кривични поступак против сада покојног ДД у Републици Србији, односно да ли је уговор о купопродаји стана бр. ... у ул. закључем између АА и ГГ, фиктиван и да ли је за њега само наводно исплаћена купопродајна цена од 243.000 евра и на окривљеног ГГ само формално пренета својина на стану, јер он уопште није имао законитих прихода из којих би то учинио, иако је на основу овереног уговора у Првом основном суду у Београду 01.03.2010. године, у јавним евиденцијама о непокретностима, право својине на стану уписано на окривљеног ГГ.

Према ставу овог већа Апелационог суда у Београду, сви наводи оптужнице су изведеним доказима потврђени. Наиме, током поступка није било спорно да је након закључења овог купопродајног уговора окривљена АА са својом ћерком наставила да користи стан, будући да је са окривљеним ГГ закључила уговор о закупу 07.04.2010. године и у том стану се њена ћерка, како то из доказа у списима призилази, налази и данас. Окривљена је и имала пријаву пребивалишта на овај адреси. Надаље, окривљени ГГ није током поступка пружио доказе о томе да је предметни стан платио из законитих прихода, нити је пружио доказе који би оповргли тезу оптужбе о томе да овај новац заправо никада није ни плаћен. Из налаза и мишљења судског вештака финансијске струке Станимирке Свичевић произлази да нема рачуна АА на који је извршена уплата купопродајне цене за наведени стан када је закључен уговор, нити је новац по признаницама уплаћен на рачун, па према ставу овог суда, теза првостепеног суда о томе да се у предметном периоду могла вршити исплата на руке у кешу, код свих других релевантних чињеница утврђених са степеном извесности у овом кривичном поступку, нема утицај на другачију одлуку овог суда. Наиме, жалбом јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал је основано указано да из доказа који су прибављени замолним путем од надлежних правосудних органа Босне и Херцеговине и то: података о законитим приходима окривљеног ГГ произлази да је окривљени ГГ био незапослен у периоду од 30.01.2006. године до 02.02.2014. године и водио се у евиденцијама Завода запошљавања Републике Српске, а од 02.02.2014. године па до данас је запослен у ... и где је остварио следеће приходе: у 2013. години бруто приход од 6.965,13КМ, у у 2014. години 21.921,92КМ, у 2015. години 20.037,86КМ, у 2016. години 19.023,05КМ и у 2017. години 3.424,44КМ. Овај доказ директно оповргава тезу одбране окривљеног ГГ да је новац којим је наводно платио предметни стан по основу закљученог купопродајног уговора производ његових прихода. Наиме, у периоду од 30.01.2006. године до данас окривљени је имао законите приходе од 35.686,20 еура, из чега следи да он није имао новца да плати купопродајну цену од 243.000 еура окривљеној АА у периоду од 01.02.2008. године до 31.03.2010. године, јер је тада био незапослено лице, а по заснивању радног односа остварио је бруто приход који под претпоставком да није имао других трошкова живота, већ да је целокупан износ уштедео, не представља ни 20% износа наводно исплаћене купопродајне цене стана у еурима наведене у уговору о купопродаји са окривљеном АА, како је то основано истакнуто у жалби јавног тужиоца. Имајући у виду наведено, по ставу овог већа Апелационог суда у Београду Посебно одељење, окривљени ГГ није суду пружио доказе за тезу о томе да је имао законите приходе из којих би исплатио 243.000 евра за купопродајну цену. За овај суд је релевантна била и чињеница да је предметни Уговор о купопродаји закључен након расписивања потернице за окривљеним ДД, дакле, у

време када није било спорно да се против окривљеног ДД води кривични поступак због извршења кривичних дела везаних за огромне количине наркотика. Такође, према налажењу овог већа Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, основано је жалбом јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал указано да закључак да је овај уговор о купопродаји стана фиктиван произлази из самих уговорних одредаба, али и околности да се укњижба права својине на њему захтева тек по објави потернице за покојним ДД и извршеним претресањем стана. Заправо, у члану 5 Уговора је наведено да је купопродајна цена исплаћена у моменту закључења уговора, с тим да је купац – окривљени ГГ купопродајне цене исплаћивао сукцесивно, почев од 01.02.2008. године, закључно са 01.03.2010. године, о чему у време предавања новца није сачињена било каква исправа, што говори у прилог закључка да је овај правни посао фиктиван и да никад није ни дошло до предаје новца, већ да је уговор искоришћен у намери да се прикрије незаконито порекло имовине и стварно власништво над станом, а лажно прикаже да је стан по основу законитог правног посла пренет на окривљеног ГГ. Надаље, из доказа у списима, односно личних података из евиденције ЈИС МУП-а, следи да је окривљена АА са ћерком ЉЉ имала пријављено пребивалиште на адреси предметног стана и након закључења уговора о купопродаји - до 01.03.2010. године, као и да су више година наставиле да живе у стану који је наводно продат. Осам месеци након што је закључен уговор о купопродаји следи да је извршен претрес овог стана по наредби истражног судије, због постојања основане сумње да је тада осумњичени ДД извршио кривична дела организованог криминала, којом приликом окривљена АА, иако је била присутна овој доказној радњи 16.11.2010. године, није поменула окривљеног ГГ као власника стана. Основано је жалбом јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал указано и на видео запис сачињен приликом претреса стана 16.11.2010. године, који је и изведен на главном претресу као доказ, а из ког следи да окривљена АА са ћерком живи у наведеном стану, да га само оне користе, а не и окривљени ГГ који у овом стану не живи, и у коме нема његових личних ствари у време овог претреса. Приликом доношења одлуке, овај суд је посебно имао у виду и чињеницу да је након истека периода закупа окривљена АА наставила да исти користи што доказује да је и сам уговор о закупу само фиктивно закључен једнако као и уговор о купопродаји стан, јер окривљена АА све време живи у наведеном стану као стварни власник. Надаље, према налажењу овог суда, нелогично је и то да је окривљени ГГ купио стан за 243.000 евра у држави чији није држављанин, у којој уопште не борави, купопродајну цену је наводно исплатио унапред годинама, без претходно закљученог уговора или предуговора, а укњижбу права својине по уговору захтева тек по објави потернице за окривљеним ДД и извршеним претресањем стана. Из доказа у списима следи да не постоји пренос новца у било којој банци, нити потврда да је окривљени ГГ у Републику Србију уносио готов новац или банкарски трансферисао новац који је наводно исплаћен окривљеној АА, а који би потврдили наводе одбране окривљеног ГГ и окривљене АА да је исплата купопродајне цене за стан заиста и извршена, а сходно сачињеним признаницама. Жалбом јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал је основано указано и на то да из законито прибављеног доказа у поступку пружања међународне правне помоћи – евиденције законитих прихода окривљеног ГГ, произлази да он није имао ни приближно законите приходе који би покрили износ наводно исплаћене купопродајне цене за наведени стан, купљен од окривљене АА. Такође, износ купопродајне цене не може да покрије ни приход његовог оца остварен на раду у иностранству, на који се окривљени у одбрани позива. Укупан бруто приход ... у иностранству за цео његов

радни век јесте довољан да делимично покрива овај износ, али само под једним потпуно неживотним условом да овај приход од зараде у иностранству где је радио као грађевински радник ниједним делом није користио за своје издржавање у иностранство, те издржавање своје породице-... окривљеног ГГ, самог окривљеног ГГ ..., а и у време док је био незапослен. Дакле, имајући у виду напред наведено и према налажењу овог суда из доказа у списима следи да је окривљени ГГ, иначе рођак окривљене АА, само фиктивно са окривљеном АА закључио предметни уговор о купопродаји, да предметни новац никада није ни исплатио, јер није ни доказао да га је имао, при чему је знао да је стан купљен од новца који је прибављен извршењем кривичног дела покојног ДД, а што је све учињено у циљу лажног приказивања чињенице о имовини.

Према ставу овог већа Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал у радњама окривљеног ГГ се стичу сви како субјективни тако и објективни елементи једног кривичног дела праће новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ ("Службени гласник Републике Србије" број 72/09 од 03.09.2009. године), за које је изреком ове пресуде и оглашен кривим, а окривљени је ово дело учинио у стању урачунљивости, свестан свога дела, чије извршење је хтео и свестан да је његово дело забрањено, односно са директним умишљајем као обликом кривице.

Дакле, имајући у виду одредба члана 5 КЗ којом је прописано да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, те да ће се само уколико је касније измењен закон блажи по учиница, применити тај доцнији закон, то је имајући у виду да касније измене закона у конкретном случају нису блаже по учиниоца, овај суд је правно квалификујући кривично правне радње окривљеног ГГ, применио закон који је важио у време извршења кривичног дела.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је приликом доношења одлуке о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном ГГ, ценио све околности из члана 54 КЗ, које утичу на то да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена, па је као олакшавајуће околности на страни окривљеног ГГ ценио његову породичност, чињеницу да је отац троје деце од којих је двоје малолетно, ранију неосуђиваност окривљеног, коректно држање пред судом и протек времена од извршења кривичног дела, док отежавајућих околности није било, па је даље ценећи степен кривице, јачину повреде и угрожавање заштићеног добра окривљеног ГГ због извршења кривичног дела праће новца из 231 став 2 у вези става 1 КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године и новчану казну од 500.000,00 динара, имајући у виду његове имовинске прилике, коју је окривљени обавезан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде и која новчана казна ће уколико не буде исплаћена, бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

Како је одредбом члана 231 став 7 КЗ прописано обавезно одузимање имовине која је предмет извршења кривичног дела праћа новца, то је Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, од окривљеног ГГ одузео предметни стан број, у улици ..., површине 151,84м² који се налази у... улаз 1 на VI спрату наведене зграде.

Првостепени суд је ослобађајућу пресуду у односу на **окривљеног ВВ** образложио наводима да није доказано да је окривљени ДД уложио новац који потиче од кривичног дела у ствари које су уписане као неновчани капитал привредног друштва у вредности од 235.618,06 динара, те у капитал привредног друштва од 500 евра. Наиме из изведених доказа произлази да је предузеће основано 06.12.2006. године, јер тако следи из решења АПР БД 213596/2006 којим је усвојена регистрација привредног друштва и уписан ДД као власник и оснивач са уделом од 100%, док је као директор уписан ММ, а да је капитал уложен по решењу АПР БД 32684/2007 од 11.05.2007. године када је и регистрована промена података у привредном субјекту и уписан новчани капитал у износу од 235.618,06 евра у стварима и 500 евра у динарима. Како је из списка прибављеним из Италије везано за поступак који се против окривљеног ДД тамо водио и садржине оптужнице првостепени суд утврдио да је време извршења кривичног дела окривљеног ДД период од октобра 2007. до маја 2009. године, то је предметно предузеће и основано и капитал је у њега уложен пре инкриминисаног периода, па по оцени првостепеног суда није доказано да је реч о стварима и новцу који потиче од кривичног дела. По налажењу првостепеног суда није доказано ни да је покојни ДД улагао у предузеће новац који потиче од кривичног дела тако што је уплаћивао наведене позајмице. Суд је супротно тврдњама оптужбе у потпуности прихватио одбрану окривљеног да је новац за ликвидност предузећа као позајмице уплаћивао он, окривљени ВВ, а да су се уписивале на име ДД који је био оснивач и власник јер је тако једино било могуће, а да су окривљеног тако саветовали књиговођа и адвокат. Да би осигурао учињена улагања, окривљени ВВ је са покојим ДД, закључио уговор о зајму. Оваква одбрана је према ставу првостепеног суда у потпуности потврђена исказом сведока ММ који је потврдио да му је окривљени ВВ давао новац за ликвидност предузећа, да га је он уплаћивао као позајмицу, а не окривљени ДД, као и обављеним вештачењем из ког произлази да се ликвидност предузећа одржавала уплатама позајмица. Према закључку првостепеног суда ни друге околности које се наводе у оптужници и тврдње јавне тужбе као што је место закључења и овера уговора о стицању власништва и датум уговора о зајму не одступају од уобијаченог пословања и њима се не доказује да је окривљени ВВ извршио кривично дело које је предмет оптужбе. Окривљени ВВ је јасно и искрено објаснио како је дошло до тога да се на уговор напише други, а не датум када је стварно закључен и како је дошло до тога да се уговор којим је стекао власништво од 69% овери у Црној Гори. Стога из наведених доказа према закључку првостепеног суда не може се поуздано закључити да је окривљени извршио кривично дело које је предмет оптужбе. Надаље, првостепени суд закључује да је окривљени ВВ имао средства да купи предузеће „...” јер је један део новца уплатио на рачун приликом куповине, новац је давао од почетка рада у предузећу за рад, како су навели сведоци, те како је потерница за ДД расписана и објављена далеко касније од времена када је окривљени ВВ стекао власништво удела од 100% у предузећу, а са друге стране није било доказа да новац којим је ДД основао и уложио као ствари и новац у „...” потиче од кривичног дела, јер је предузеће основано и новац уложен пре времена које је наведено као време када је кривично дело због кога се водио поступак наводно извршено, нити је доказано да је окривљени ДД уплаћивао новац од кривичног дела као позајмицу оснивача, нити доказа за наводе да је окривљени ВВ, да би прикрио чињеницу да новац уложен у предузеће потиче од кривичног дела, купио предузеће и пристао да се на њега фиктивно пренесе власништво, а да би се то прикрило да је знао да се против ДД води поступак због кривичног дела. По оцени

првостепеног суда није доказано да је окривљени ВВ знао за поступак против окривљеног ДД и да је радње предузео како би прикрио право порекло новца од криминала.

Међутим, према налажењу овог већа Апелационог суда у Београду, основано су закључци првостепеног суда жалбом јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал оспорени као нелогични и неутемељени у доказима, односно супротни њима, а што је последица погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно погрешне оцене доказа од стране првостепеног суда, а затим и погрешне примене закона. Наиме, у пресуди Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кж1-По1 бр.4/21 је указано првостепеном суду да закључци из претходно ослобађајуће пресуде да окривљени ВВ није знао у тренутку када је стицао уделе у ПД “...” да та имовина потиче од кривичног дела, нити је имао намеру да прикрије незаконито порекло имовине, нити је у тренутку пријема имовине знао да је капитал привредног друштва купљен готовим новцем који потиче од кривичног дела за које постоји основана сумња да је покојни ДД извршио у Републици Италији, јесте закључак који је нејасан, ако се узму у обзир сви докази изведени у току кривичног поступка. Првостепеном суду је у овој одлуци указано на то да из доказа у списима следи да окривљени ВВ нема покриће у законитим приходима за наведено улагање од 457.000 евра којима је стекао удео у предузећу “...”, а што произлази из исправа које су саставни део списка, из чињенице да је други уговор о стицању 69 % удела потписан у Котору, јер окривљени ДД тада није смео да уђе у земљу, а коначно и из чињенице да је уговор о зајму са покојни ДД свесно адатиран, односно да је нетачно наведено да је закључен 23.01.2008. године. Указано је и на то да окривљени нема ниједну веродостојну исправу да је улагао у заједнички посао у Привредном друштву “...” са покојним ДД кога је недуго пре тог улагања случајно упознао у угоститељском објекту ..., из којих разлога је наведено да се не може прихватити закључак првостепеног суда да нема директног умишљаја на страни окривљеног ВВ.

Међутим, у предметној сада ожалбеној ослобађајућој пресуди у односу на окривљеног ВВ, првостепени суд није поступио по налозима из одлуке којом је укинута првостепена пресуда, због чега су наводи и ове пресуде основано оспорени изјављеном жалбом јавног тужиоца, те је као што је напред речено, овај суд након поновног одржаног претреса пред другостепеним судом, поновном оценом свих изведених доказа утврдио чињенично стање и закључио да се у радњама окривљеног ВВ, супротно закључку првостепеног суда, стичу сви како субјективни тако и објективни елементи једног кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ, за које је изреком ове пресуде и оглашен кривим.

Наиме, из изведених доказа неспорно произлази да је власник привредног друштва и оснивач Привредног друштва “...” био покојни ДД, те да је у време које је наведено у изреци ове пресуде извршена промена оснивача и власника са уделом од 100% привредног друштва и оснивач је постао окривљени ВВ. Из решења АПР број БД 213596/2006 од 06.12.2006. године утврђено је да је као оснивач ПД “...” ДОО био уписан ДД и да је он био једини власник удела, а према решењу АПР број БД 32684/2007 од 11.05.2007. године промењен је основни капитал привредног друштва, тако што је уписан капитал и то унети неновчани капитал у износу од 235.618,06 евра у стварима дана 05.03.2007. године и 500 евра у новцу, што је представљало капитал

привредног друштва. Окривљени ВВ уписан је према решењу АПР број БД 18814/2009 од 19.03.2009. године, којим је извршена промена оснивача и то са уделом од 31% и уписаним неновчаним капиталом у износу од 73.041,60 евра у стварима, док је ДД према том решењу уписан са уделом од 69%. Окривљени ВВ је стекао власништво над привредним друштвом и решењем АПР број БД 10973/2010 од 11.02.2010. године, којим је извршена промена оснивача, уписан је окривљени ВВ са уделом од 100% и уписаним и унетим неновчаним капиталом у износу од 235.618,06 евра у стварима. По овом решењу је извршена и промена директора и заступника привредног друштва и истим се брише НН из ... и уписује као нови директор и заступник окривљени ВВ из ... Такође, из доказа у списима произлази да је према налазу и мишљењу судског вештака Станимирке Свиче привредно друштво остваривало приходе и ликвидност одржавало уплатом позајмица како док је био власник окривљени ДД, тако и касније. Према вештачењу произлази да је од стране бившег власника ДД уплаћено 95.254.597,00 динара, а од тог износа он је извршио повраћај у износу од 4.627.000,00 динара и крајем јануара 2010. године стање његових позајмица у пословним књигама је било 90.627.597,00 динара. У периоду од 11.02.2010. године до половине 2015. године када је ВВ уписан као једини власник удела у предузећу, извршено је на име позајмице предузећу 18 уплата у укупној вредности од 9.345.500,00 динара, а повраћај позајмице је извршен у износу од 76.683.055,00 динара, из чега произлази да је извршио повраћај више од својих уплата у висини од 66.954.555,00 динара. Из доказа у списима неспорно произлази и то да је између ДД и окривљеног ВВ закључен уговор о зајму који носи датум 23.01.2008. године и да је овим уговором наведено да се ВВ као зајмодавац, обавезује да зајмопримцу ДД преда износ од 457.000 евра најкасније до 23.01.2009. године. У споразуму о промени средстава измирења потраживања по уговору о зајму од 23.01.2008. године, закљученог између ВВ, зајмодавца и ДД, зајмопримца, 12.02.2009. године произлази да до дана закључења уговора зајмопримац није вратио зајмодавцу износ од 457.000 евра, а био је у обавези да то учини најкасније до 23.01.2009. године и да није у могућности да обавезе измири на начин и у року како је предвиђено уговором о зајму од 23.01.2008. године, па су уговорне стране сагласно констатовале да је зајмопримац једини члан Привредног друштва "...” ДОО ..., регистрованог у АПР 06.12.2006. године и уговорне стране су сагласне да на име делимичне исплате дуга од 457.000 евра, за који новчани износ и припадајућу камату зајмопримац дугује зајмодавцу по основу уговора о зајму и то на име исплате износа од 210.000 евра, зајмопримац пренесе на зајмодавца право својине од 31% удела и оснивачких права у друштву и то најкасније у року од 8 дана рачунајући од дана закључења споразума. Уколико уговорне стране у овом року не закључе уговор о преносу удела, овај споразум се има сматрати раскинутим, а зајмопримац остаје дужник зајмодавца за износ од 475.000 евра, све по условом предвиђеним уговором о зајму од 23.01.2008. године. Из уговора о уступању дела удела у ПД "...” ДОО ..., са изменама и допунама акта о оснивању друштва, који је закључен између ДД, преносиоца удела и ВВ, стицаоца удела, 12.09.2009. године, који је оверен пред Четвртим општинским судом у Београду Ов.бр.2151/09 од 27.02.2009. године, се утврђује да су уговарачи сагласно констатовали да је Привредно друштво "...” ДОО регистровано у Агенцији за привредне регистре и да је између уговорних страна 23.01.2008. године закључен уговор о зајму, на основу кога је стицалац удела позајмио преносиоцу удела износ од 475.000 евра, који је преносилац удела био у обавези да врати најкасније до 23.01.2009. године, па услед немогућности измирења дуга у року и на начин који је предвиђен уговором, дана 12.02.2009. године је закључен споразум о промени средстава измирења потраживања

којим је уговорено да ће преносилац удела пренети на стицаоца на име испуњења обавезе по уговору о зајму право својине на 31% удела у друштву. Даном закључења уговора оснивач и једини члан са 100% оснивачког права и удела у Привредном друштву "...” ДОО ..., ДД је уступио 31% удела и оснивачког права члану који приступа ВВ који је стекао својство другог оснивача са 31% оснивачког права и удела у друштву на име целокупног измирења дуговања по уговору о зајму од 23.01.2008. године. Ова промена је касније регистрована и у АПР. Осталих 69% оснивачког права у друштву је окривљени ВВ стекао на основу уговора о уступању удела у ПД "...” ДОО ..., са изменама и допунама акта о оснивању друштва између ДД, преносиоца удела и ВВ, стицаоца удела, који је закључен у Котору дана 02.02.2010. године, оверен у Основном суду у Котору под бројем Ов.бр.491/10, и из ког произлази да су ДД, као преносилац удела и ВВ, као стицалац удела, закључили уговор у којем су констатовали да је Привредно друштво "...” ДОО ..., регистровано у Агенцији за привредне регистре, да су оснивачки друштва ДД са 69% удела и оснивачких права у друштву и ВВ са 31% удела и оснивачких права у друштву и да преносилац удела на име измирења обавеза по основу уговора о зајму од 23.01.2008. године, сходно одредбама Споразума о промени средстава измирења потраживања по уговору о зајму од 23.01.2008. године, закљученог 12.02.2009. године, преноси на стицаоца удела 69% оснивачких права у друштву, који стиче својство јединог оснивача са 100% удела и оснивачких права у друштву.

Надаље, из списка италијанског суда произлази да је период извршења кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела период од 2007. до 2009. године, јер је у образложењу италијанске пресуде дословно наведено "докази који проглашавају постојање и френетичку оперативност у зони Милана у периоду од 2007. до 2009. године, једног великог криминалног удружења које чине бројна лица са Балкана, а која су се бавила прометом огромних количина опојних дрога су евидентно такви да ниједна одбрана није довела у питање удружење...", па је и према ставу овог већа Апелационог суда у Београду, како је то претходно детаљно објашњено, време у којем је окривљени ДД вршењем кривичних дела стицао новац, заправо период од 2007. до 2009. године, па улагања окривљеног у Привредно друштво "...” у износу од 235.618,06 евра у стварима и 500 евра у готовом новцу који је уложен 11.06.2007. године што је констатовано решењем АПРДБ. 32684/2007, јесте учињено управо у време када је та активност вршена, а како ДД није имао покриће у легално зарађеном новцу, о чему је било напред речи у образложењу ове пресуде, то је према ставу овог већа Апелационог суда у Београду, а супротно закључку првостепеног суда овде управо реч о новцу који извршењем кривичног дела.

Такође, према ставу овог суда основано је изјављеном жалбом указано да је погрешан закључак суда да није доказано да је окривљени ВВ знао за поступак против окривљеног ДД и да је радње предузео како би прикрио право порекло новца од криминала, јер је овакав закључак у супротности са изведеним доказима и објективним околностима. Првостепени суд је прихватио као јасну и искрену одбрану окривљеног ВВ да је новац за ликвидност предузећа као позајмицу уплаћивао он по савету књиговође и адвоката, а да су се уписивале на име покојног ДД, као и објашњење у вези са антидатирањем уговора. Међутим, основано је изјављеном жалбом указано да је оваква одбрана у супротности са осталим изведеним доказима и објективних околности из којих се може закључити да је окривљени ВВ искусни привредник који је пред судом детаљно објаснио свој пословни ангажман у различитим привредним

друштвима, дакле, реч је о искусном економисти, који је поред толиког радног искуства на веома одговорним пословима, према изнетој одбрани закључио уговор о зајму са покојним ДД у коме је свесно навео нетачне податке о времену закључења овог правног посла, а при том нема ниједну веродостојну исправу да је са покојним ДД у заједнички посао у Привредно друштво “...” новац заиста и уложио, при чему је и сам објаснио да је покојног ДД упознао случајно, недуго пре улагања у угоститељском објекту ... Ако се има у виду да из писаних доказа у списима – извода из банке Привредног друштва “...” д.о.о. за период од 20.06.2007. године закључно са 01.02.2010. године произилази да је као уплатилац наведен покојни ДД, то је основано изјављеном жалбом указано да је нелогично да је окривљени ВВ давао новац, а да за то нема доказ, и то на име покојног ДД, при чему треба имати у виду да није реч о малој суми новца већ да се ради о 95.254.597,00 динара.

Дакле, према ставу овог суда, основано је жалбом јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал указано да из доказа у списима следи да покојни ДД није имао покриће о законитим приходима, за улагање у Привредно друштво “...”, у периоду од 2007. до 2010. године, како оснивачког капитала, тако и позајмице оснивача, јер из уверења РФ ПИО и ПП пријаве Пореске управе о оствареним приходима, као и решења Првог основног суда у Београду 20.бр.1815/12 од 26.09.2012. године, следи да приходи који су законити, а које је остварио окривљени ДД јесу у очигледној несразмери са износима готовог новца којима је располагао и којим је купио бројне непокретности и уложио у Привредно друштво “...” у периоду од 2007. до 2010. године и то како оснивачки капитал, тако и позајмице оснивача. Такође, мора се имати у виду и чињеница да у пословној документацији Привредног друштва “...” нема евиденције да је извршена уплата од 427.000 евра а што произлази из налаза и мишљења судског вештаја Јована Мијаковића од 08.03.2018. године.

Надаље, првостепени суд закључује да из доказа у списима следи да је окривљени ВВ имао средства за Привредно друштво “...” д.о.о. и као доказ у прилог овој тврдњи позива се на налаз и мишљење судског вештака Станимирке Свичев са њеним додатним извештајем од јула 2023. године. Међутим, према ставу овог суда основано је изјављеном жалбом јавног тужиоца указано да из доказа у списима следи да окривљени ВВ није имао законитих средстава да финасира све куповине и сва улагања која је имао у периоду од 02.02.2010. године због чега се не може прихватити његова одбрана и став првостепеног суда да је таква средства имао и за куповину “...”. Заправо из документације РФ ПИО за окривљеног ВВ следи да је према њиховим подацима и подацима Пореске управе по пријављеним и регистрованим законитим приходима у периоду од 1989. године до краја 2002. године окривљени ВВ остварио зараду у нето износу од 1.353.205,11 динара, а у периоду од 2003. године до 2014. године износ од 10.471.414,00 динара, дана 03.10.2006. године Уговор о стамбеном кредиту број ... “Еуро банка” а.д. Београд добио новчана средства у износу од 317.460 СНФ за куповину непокретности – стана број 9, површине 57,07 м², улица ... у ..., стана број 6, површине 34,93 м² и стана број 15, површине 84,65 м² у улици ... број ..., у ..., односно да исти нема покриће у законитим приходима да у наведеном износу позајми новац окривљеном ДД, као и улаже новац који наводи да је он лично уложио у ПД “...”. Ове чињенице да је окривљени ВВ нема покриће у законитим приходима за наведена улагања од 457.000 евра којима је стекао удел у Привредном друштву “...” произлази и из исправа које је и сама одбрана предложила. Наиме, из извештаја о салду на рачуну

окривљеног ВВ у “Raiffeisen Bank” за период од 01.01.2003. године до 31.12.2006. године произлази да је зарада у Предузећу “...” у износу од 5.670.249,00 динара или 70.000 евра и отпремнина у износу од 18.000 евра овог предузећа које помиње у својој одбрани, окривљени највећим делом потрошио пре него што је наводно уложио новац у Привредно друштво “...”. Тако је према овом салду од зараде отпремнине само на куповину аутомобила у “Daimler Benz-u” Београд, дана 11.11.2005. године потрошио 1.856.000,00 динара, дана 22.12.2005. године још 4.800.000,00 динара. Код оцене изнете одбране окривљеног ВВ, овај суд је имао у виду да је у истом временском периоду по основу грађења по одобрењу за градњу од 07.12.2005. године постао власник куће у ... од 543м² са базеном и летњиковцем, те да је у исто време имао и обавезу отплате стамбеног кредита у износу од 317,460 CHF искоришћених 2006. године за куповину три стана у Дакле, окривљени ВВ је од 2005. до 2010. године према његовој одбрани уложио 457.000 еура у Привредно друштво “...”, саградио кућу од 543м² са базеном и летњиковцем, чија је вредност 282.000 CHF, купио аутомобиле за укупно 6.656.000,00 динара, по основу кредита стекао три стана у ..., а његови укупно пријављени приходи за период радног века од 1989. до 2014. године укупно износе 11.824.618,00 динара, што је противвредност од око 170.000 евра, па ако се узме и да је целокупан износ зараде уштедео не трошивши за потребе издржавања себе и породице, то из доказа у списима, и према ставу овог суда, а како је то основано истакнуто изјављеном жалбом, следи да окривљени ВВ није ни са позајмљених 270.000 евра од пријатеља ЊЊ, те са новцем од продаје стана како свог, тако и стана свог оца, могао да све наведено купи, сагради и још и уложи новац у Привредно друштво “...” јер за то није имао новца, нити је током поступка изведен било који доказ којим би на веродостојан начин било доказано ово улагање. Како из одбране окривљеног ВВ произлази да он не оспорава да је са покојним ДД закључио Уговор о преносу удела у Привредном друштву “...” д.о.о. и да је други уговор о стицању 69% удела потписао у Котору јер окривљени ДД није смео да дође у земљу, а и сам није спорио да је у уговору о зајму од 457.000 евра са покојним ДД нетачно наведено да је закључен 23.01.2008. године, односно да је тај податак свесно антидатиран, то према ставу овог суда, из свих изведених доказа се може са степеном извесности закључити да је окривљени ВВ знао разлог због чега покојни ДД није смео да дође у земљу, те да је знао порекло имовине покојног ДД који је пре тога уложен у привредно друштво, па ако се има у виду да је реч о лицима која су у међувремену постали пријатељи, како је то сам окривљени ВВ објаснио, и ... покојног ДД – окривљена АА је једно време радила у предузећу “...”, то је јасно да при оваквој њиховој релацији окривљени ВВ је морао знати за порекло новца покојног ДД који је уложен у Привредно друштво “...”, односно да ту није реч о законитим приходима, већ о новцу који потиче из кривичног дела због кога је вођен кривични поступак у Италији и да је радње које је предузимао преносећи власништво привредног друштва на себе, предузимао како би се прикрио покојни ДД као власник и тиме спречило могуће одузимање имовине која потиче од кривичног дела окривљеног ДД.

Дакле, према налажењу овог суда, једини логичан закључак је да је новац који је улаган на име позајмице оснивача у периоду од 2007. до 2009. године новац покојног ДД који је он, обзиром да није имао законитих прихода којима би финансирао ово улагање, стекао вршењем кривичних дела удруживање у периоду од 2007. до 2009. године, због чега је против њега вођен поступак у Италији, а да би ово прикрио, окривљени ВВ је извршио на своје име пренос имовине са сада покојног ДД – власништво на уделу од 100% Привредног друштва “...” д.о.о. са седиштем у ..., на

адреси Улица ... у коме је био уплаћен капитал у износу од 500 евра и неновчани капитал у вредности од 235.618,06 евра у стварима, са знањем да та имовина потиче од кривичног дела, у намери да прикрије незаконито порекло имовине, те је држао и користио ту имовину, са знањем у тренутку пријема да је та имовина – капитал привредног друштва купљена готовим новцем који потиче од кривичног дела за које постоји основана сумња да га је окривљени ДД извршио у Италији, те је, знајући да је покојни ДД уложио новац који потиче од кривичног дела у ствари које су уписане као неновчани капитал привредног друштва у вредности од 235.618,06 евра, те капитал привредног друштва у износу од 500 евра и 82.637.429,00 динара у периоду од 20.06.2007. до 09.07.2009. године готовог новца на рачун овог привредног друштва на име позајмице оснивача за текуће пословање у том периоду, а које потиче од кривичног дела, у договору са покојним ДД, пристао да се на њега фиктивно пренесе имовина власништво на уделима привредног друштва и да се формално упише у јавним евиденцијама окривљени ВВ као нови власник у намери да се покојни ДД прикрије као власник удело у привредном друштву и тако спречи могуће одузимање имовине која потиче од кривичног дела, те је закључио са покојним ДД 27.02.2009. године у Београду најпре фиктивни уговор о стицању власништва на уделу од 31% у овом привредном друштву, а дана 02.02.2010. године у Црној Гори у Котору у време када је покојни ДД био у бекству због кривичног поступка, због чега се скривао у Црној Гори и није смео да борави на адреси пријављеног пребивалишта у ... и фиктивни уговор о стицању власништва на преосталих 69% удела у овом привредном друштву у којима је неистинита наведена чињеница да је на име исплате купопродајне цене за ове уделе претходно исплатио 457.000 евра покојном ДД, јер окривљени ВВ нити је тај новац исплатио покојном ДД нити је тај новац имао. Према ставу овог већа Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал у оваквим радњама окривљеног стичу се сви како субјективни тако и објективни елементи једног кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ (“Службени гласник Републике Србије” број 85/05 од 06.10.2005. године), дакле дела које је учинио у стању урачунљивости, свестан свога дела, чије извршење је хтео и свестан да је његово дело забрањено, односно дела са директним умишљајем као обликом кривице.

Имајући у виду одредбу члана 5 КЗ којом је прописано да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, те да ће се само уколико је касније измењен закон блажи по учиница, применити тај доцнији закон, то је имајући у виду да касније измене закона у конкретном случају нису блаже по учиниоца јер је за кривично дело прања новца из члана 231 став 2 КЗ, прописано као обавезно изрицање новчане казне, применио закон из “Службеног гласника Републике Србије” број 85/05 од 06.10.2005. године, који је важио у време извршња кривичног дела, будући да је исти најблажи по учиниоца.

Ово веће Апелационог суда у Београду је приликом доношења изнетих закључака имало на уму и чињеницу да из изреке правноснажне пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К По1 бр 125/17 од 30.10.2020. године, следи да је окривљени ВВ оглашен кривим због извршења продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 229 став 3 у вези става 1, у вези члана 61 КЗ, јер је од дана уписа права власништва на предметном привредном друштву, у намери да потпуно избегне плаћање пореза на доходак грађана, давао лажне податке о законито стеченим приходима и о другим чињеницама које су од утицаја на утврђивање пореске

обавезе,лажно приказујући књиговодство привредног друштва-налозима благајни тог привредног друштва и у Комерцијалној банци АД при подизању готовог новца са рачуна привредног друштва,да му ово привредно друштво као физичком лицу исплаћује новац као повраћај њему раније дате позајмице оснивача привредног друштва,иако он није наведене позајмице уплатио као оснивач привредног друштва,већ је то урадио претходни оснивач тог привредног друштва,сада покојни ДД, у периоду од 01.01.2007.године до 01.02.2010.године на основу уговора о уплати позајмица, на чији поваћај окривљени није имао право, тако што је знајући да се на исплату повраћаја позајмице оснивача не плаћа порез, искористио околност да се у књиговодству привредног друштва и даље води обавеза према претходном оснивачу и власнику удела привредног друштва, покојом ДД на основу датих а невраћених позајмица, у више наврата, за личне потребе, подигао новац са наведеног рачуна привредног друштва, остварен из пословања привредног друштва, који представља законито стечен приход привредног друштва у означеном периоду као да је постао једини власник, и исплаћивао себи као физичком лицу таксативно наведене новчане износе у изреци пресуде.Дакле, из навода изреке ове пресуде следи да је према утврђењу суда учињене позајмице чинио покојни ДД, својим новцем, и да ту није реч о новцу окривљеног ВВ, па је и ово један у низу чињеница које говоре у прилог закључку овог суда је новац предметног привредног друштва заправо новац ДД који је стечен извршењем кривичног дела, а не окривљеног ВВ, како је то првостепени суд у разлозима ослобађајуће пресуде, погрешно у сада ожалбеној пресуди утврдио. Намера окривљеног за извршење предметног кривичног дела утврђује се на основу увида у промет по рачуну привредног друштва у “Комерцијалној банци”, из ког произлази да се у ситуацијама када је покојни ДД подизао новац на име повраћаја његових позајмица оснивача, јасно наводило да се њему исплаћује новац, а у случају када је новац са рачуна привредног друштва на име позајмице оснивача подизао окривљени ВВ, није се наводило његово име и презиме, већ се наводило да се исплата врши предузећу “...”, па је правилно првостепени суд закључио,у цитираној пресуди, да се на овај начин прикривало да новац на име повраћаја позајмице оснивача заправо подиже окривљени ВВ, који на то није имао право.Такође, према налажењу овог суда неоснована је теза одбране на коју се посебно инсистира и у одговору на жалбу јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал браниоца окривљеног ВВ, адвоката Далибора Катанчевића о томе да је окривљени ВВ пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр.125/17 од 30.10.2020. године оглашен кривим због извршења кривичног дела пореска утаја, те да неко не може бити и фиктивни власник и прави власник имовине, јер фиктивни власник не може бити оптужен за кривично дело пореске утаје јер неко не може бити порески обвезник по основу незаконитог и фиктивног правног посла, те овакви наводи немају утицаја на другачију одлуку суда у овој кривично-правној ствари. Пресуда на коју се позива одбрана је правноснажна пресуда чија правилност и законитост је испитивана и у жалбеном поступку пред овим судом, па правилност изнетих закључака и правне аргументације из те одлуке ово веће Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал не може ценити у овој фази поступка. Са друге стране, како из доказа у списима произлази да је окривљени ВВ извршио кривично-правне радње за које се терети оптужницом јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал, чињенице наведене у оптужници јесу биле предмет утврђивања овог суда.

Одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће због извршеног

кривичног дела изрећи окривљеном ВВ, ово веће Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал је утврдило све околности из члана 54 КЗ које утичу на то да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена, па је као олакшавајуће околности на страни окривљеног ВВ ценио зреле године живота окривљеног, његову породичност, чињеницу да је отац троје деце од којих је двоје малолетно, цењен је и протек времена од времена извршења кривичног дела, и коректно држање окривљеног пред судом, а као отежавајућу околност није ценио ранију осуђиваност будући да се она односи на осуђиваност пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр.125/17 од 30.10.2020. године, а казну из које пресуде је овај суд приликом изрицања јединствене казне затвора окривљеном ВВ суд узео као утврђену, па је у одсуству отежавајућих околности, а даље ценећи степен кривице, јачину повреде и угрожавање заштићеног добра закључио да ће се само ефективном казном затвора која је у односу на окривљеног ВВ због извршења кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ одмерена на две године затвора, довољно утицати на окривљеног да убудуће не врши оваква и слична кривична дела. Као што је речено Апелациони суд у Београду, Посебно одељење је окривљеном ВВ узео као утврђену казну затвора из пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр.125/17 од 30.10.2020. године и то казну затвора у трајању од две године и новчану казну у износу од 500.000,00 динара која није издржана, па је даљом применом одредбе члана 60 КЗ окривљеног ВВ осудио на јединствену казну затвора у трајању од три године и девет месеци и новчану казну у износу од 500.000,00 динара.

Према ставу овог суда овако одмераним казнама ће се довољно утицати на окривљеног да убудуће не врши кривична дела, односно постићиће се сврха кажњавања и изрицања кривичних санкција које су прописане одредбом члана 4 и 42 КЗ, а овако одмерне казне су адекватне како тежини извршених кривичних дела тако и личности окривљеног као извршиоца.

Будући да је одредбом члана 231 став 7 КЗ прописано да ће се новац и имовина одузети, то је овај суд применом цитиране законске одредбе од окривљеног ВВ одузео 100% оснивачког права и удела у Привредном друштву "... ДОО ...

Надаље, првостепени суд је ослободио од оптужбе **окривљеног ББ** да је извршио кривично дело прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ, налазећи да изведеним доказима није доказано да је окривљени ББ од септембра 2009. до марта 2010. године ... извршио конверзију имовине новца у готовини у износу од 650.000 евра које је примио од сада покојног ДД, знајући да потиче од кривичног дела за који постоји основана сумња да га је покојни ДД извршио у Италији, у намери да прикрије незаконито порекло тог новца и прикрије да је покојни ДД тим новцем стекао својину на ... и то локала ... у којима се налази... на тај начин што је у току септембра 2009. године договорио са сада покојним ДД да му за износ од 650.000 евра прода горе наведени пословни простор, да се купопродајна цена исплати на руке у готовом новцу, те да се у јавним евиденцијама као власник и даље формално води окривљени ББ и да се не уписује купац, стварни власник сада покојни ДД, како би се спречило евентуално одузимање ове имовине која потиче од кривичног дела, након ког договора је сада осуђени ЂЂ по налогу сада покојног ДД који се тада скривао и није смео да борави на адреси пребивалишта у Републици Србији због кривичног поступка који се против

њега водио у Републици Италији, добијао од сада покојног ДД готов новац и предавао га на руке окривљеном ББ у више наврата и то сукцесивно у периоду од септембра 2009. до марта 2010. године којом приликом су сачињаване и признанице које су касније уништене по налогу сада покојног ДД, осим једне признанице из септембра 2009. године на износ од 100.000 евра, па је по исплати договорене цене у износу од 650.000 евра осуђени ЋЋ по налогу покојног ДД и уз сагласност окривљеног ББ преузео управљање пословањем овог објекта за рачун покојног ДД, док се као власник у јавним евиденцијама и даље води окривљени ББ, а све у стању урачунљивости свестан свога дела чије је извршење хтео и свестан да је његово дело забрањено. Првостепени суд је ослобађајућу пресуду у односу на окривљеног ББ образложио тиме да је доказе на којима је оптужба заснивала горе цитиране тврдње брижљиво анализирао, те да из исказа ЋЋ и пресуде којом је он оглашен кривим није могао поуздано да закључи оно што се окривљеном ББ ставља оптужницом на терет. Наиме, првостепени суд је најпре утврдио да је пресуда Спк.По1 бр. 38/16 од 12.07.2016. године којом је окривљени ЋЋ оглашен кривим због извршења продуженог кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 у вези члана 61 КЗ, а којом су радње овог окривљеног описане у изреци тако да је извршио пренос и користио, а окривљени ББ стекао и користио имовину и то новац у износу од 650.000 евра власништво сада покојног ДД извршивши његову конверзију право својине на непокретности, заправо пресуда која је закључена на основу споразума о признању кривичног дела којом је окривљени признао чињеничне наводе и правну квалификацију, те да тада суд није испитивао да ли су испуњени законом предвиђени услови за доношење пресуде и није се упуштао у извесност чињенице које су наведене у споразуму, те је реч о чињеницама које нису утврђене, већ о којима су се странке, окривљени и јавни тужилац споразумели, због чега није могуће у овом кривичном поступку против окривљеног ББ узети као утврђене чињенице из пресуде на основу закљученог споразума о признању кривичног дела окривљеног ЋЋ и јавног тужиоца. Суд је анализирао и одбрану окривљеног ЋЋ, али је оценио да је иста непоуздана и да се из ње не може утврдити да је окривљени ББ извршио кривично дело, нити било која чињеница која је наведена у изреци наведене пресуде. Наиме, према закључку првостепеног суда окривљени ЋЋ је прво навео да је реч о износу од 650.000 евра, али не и да је то новац који је он носио и предавао, затим да је дао новац одмах када је направљен уговор код адвоката ..., што је била капара, али одмах затим наводи да му је, мислећи на окривљеног ББ, дато и више. Осуђени ЋЋ према закључку првостепеног суда тврди да су новац носили он, ЗЗ, извесни ... из ..., а затим касније у одбрани наводи износе које су дали, те тврди да је имао пуномоћје и подизао новац који је носио ББ, затим да је дао новац који му је доносио ЗЗ, спомиње разне износе, говори чак о 1.000.000 евра, те да је покојни ДД продао “...” и из тог новца исплаћивао “...” који је требало да реновира, те да су новац подизали он и ... из ... Код себе је имао блок признанице у које је уписивао колико му је новца ДД дао за плаћање разних рачуна, али нема признанице о новцу за окривљеног ББ, нити признанице да је ББ новац примио. Из оваквог исказа првостепени суд није могао да закључи да је окривљени ЋЋ однео и дао на руке новац у износу од 650.000 евра окривљеном ББ јер то окривљени ЋЋ није ни рекао. Дакле, исказ ЋЋ је непрецизан и потпуно непоуздан да би из њега могло да се закључи да је окривљени ББ примио 650.000 евра, знајући да новац потиче од кривичног дела сада покојног ДД и да је пристао да се и даље води као формални власник локала који је заправо продао и омогућио покојном ДД да ступи у посед. Првостепени суд је анализирао и пресретнуте разговоре које је водио окривљени ЋЋ

04.12.2015. године са адвокатом ..., затим са ОО 15.02.2016. године и са адвокатом ... 08.02.2015. године и закључио је да у тим разговорима нигде није наведено да је ЂЂ дао окривљеном ББ износ од 650.000 евра. У тим разговорима ЂЂ говори о 700.000 евра, дакле у њима се не помиње цифра наведена у оптужници, а ЂЂ говори о “папирима” али не и о признаницама, а поготово нема речи о томе да је ББ уз признанице дао и новац и да су те признанице отете, како је касније говорио у одбрани. Када је реч о признаницама којима се потврђује да је новац исплаћен окривљеном ББ и да су оне уништене по налогу ДД, првостепени суд закључује да ово није могао да закључи из доказа које је предложила оптужба. Наиме, нигде у разговору са адвокатом ... 04.12.2015. године се не помињу признанице, нити се из контекста разговора може закључити да је реч о признаницама за новац који је окривљени ЂЂ наводно дао окривљеном ББ како то оптужба тврди. Дакле, исказ ЂЂ је према закључку првостепеног суда конфузан, из њега се није могло закључити да је окривљени ББ примио 650.000 евра за куповину локала ... који обухвата приземље и терасу и дао признанице ЂЂ којим потврђује пријем новца. Из доказа у списима следи да покојни ДД није само окривљеном ЂЂ дао пуномоћје за обављање послова, јер су пуномоћје имали и ... покојног ДД, као и сведок ЗЗ коме је ДД ... и који је радио са њим. По оцени првостепеног суда нелогично је да сведок ЗЗ однесе сам износ од 100.000 евра ... и да се то проверава у мењачници, а да преостали износ од чак 550.000 евра окривљеном ББ предаје ЂЂ и извесни ... из ... и да само те признанице нестану, при чему ЂЂ не објашњава како су те признанице нестале и исцепане, а само је једна остала, због чега је он имао признанице, а не и ... из ..., иако је и он наводно носио новац, те због чега остале новчанице нису провераване. Такође, не изјашњава се када је, у којим околностима и колико новца предавао окривљеном ББ, па наводи ЂЂ према закључку првостепеног суда не доказују наводе оптужбе. Исказ ЂЂ је супротан писаном доказу, предуговору у у погледу цене, јер је у предуговору наведена цена од 500.000 евра како је навео и окривљени ББ и сведок ПП, који је пред судом објаснио да је на тражење окривљеног ББ унео све елементе предуговора, па само ЂЂ несигурно и непоуздано различито наводи да је у конкретном случају реч о 650.000 евра. Према закључку првостепеног суда није доказано ни да је окривљени ББ знао да новац потиче из кривичног дела због кога се против ДД водио поступак у Италији, јер је потерница за покојним ДД расписана 08.11.2010. године и јавно објављена 25.11.2010. године, па није доказано да је окривљени ББ уопште могао знати чиме се бави и шта ради покојни ДД, нити да се против њега води поступак у Италији, јер у Србији потерница није ни објављена. Код чињенице да је покојни ДД поседовао некретнине ..., да је радио и градио, да се претходно окривљени ББ и покојни ДД нису познавали, да је окривљени ББ у време када је наводно извршио дело, обзиром да се бавио ..., био ван ... и места где је локал, те код чињенице да и ЂЂ, чији исказ је за оптужбу кључан доказ, наводи да је био изненађен када је ДД ухапшен и да је и он који је најближе сарађивао са ДД јер је имао пуномоћје био запрепашћен хапшењем, према закључку првостепеног суда, није доказано да је окривљени ББ знао одакле потиче новац који је примио за локал.

Напред наведени закључак првостепеног суда је према налажењу овог већа Апелационог суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, последица погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а што је довело и до погрешне оцене изведених доказа, а како је то и указано у пресуди Посебног одељења за организовани криминал Апелационог суда у Београду Кж1-По1 4/21, по којим примедбама првостепени суд ни у поновљеном суђењу није поступио, због чега је овај

суд отворио претрес пред другостепеним судом и утврдио чињенично стање као у изреци ове пресуде.

Према налажењу овог суда, основано је изјављеном жалбом јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал указано да из исказа осуђеног ЋЋ који је дао у истражном поступку 18.03.2016. године, произлази да је окривљени ББ договорио са сада покојним ДД, да му за износ од 650.000 евра прода наведени пословни простор, да се купопродајна цена исплати на руке у готовом новцу, те да се у јавним евиденцијама као власник и даље формално води окривљени ББ, а да се не уписује купац и ствари власник, сада покојни ДД. Након овог договора осуђени ЋЋ је по налогу покојног ДД, који се већ тада скривао и није смео да борави у Србији, због кривичног поступка који се против њега водио у Италији, у више наврата, готов новац добијен од покојног ДД предавао на руке окривљеном ББ, којом приликом су сачињавали признанице које су касније уништене по налогу ДД, осим једне признанице из септембра 2009. године, на износ од 100.000 евра. По исплати договорене купопродајне цене од 650.000 евра, осуђени ЋЋ је по налогу покојног ДД и уз сагласност окривљеног ББ преузео управљање и пословање овог објекта за рачун покојног ДД, док се као власник у јавним евиденцијама и даље водио окривљени ББ, а зараду од пословања предавао је окривљеној АА.

Пре свега, признање које је осуђени ЋЋ дао у кривичном поступку који је против њега вођен је садржано у његовој одбрани, коју је дао у истражном поступку 18.03.2016. године, дакле, у кривичном поступку који се у том тренутку водио против окривљених ББ, ЋЋ, АА, ВВ и ГГ, дакле, више месеци пре него што је осуђени ЋЋ склопио споразум са јавним тужиоцем. Докази који су прикупљени у овом поступку потврдили су признање осуђеног ЋЋ и исти су предложени и у оптужници подигнутој против окривљених ББ, АА, ВВ и ГГ и ови докази су изведени и на главном претресу у овом кривичном поступку, али је суд у ожалбеној пресуди дао другачију оцену истих доказа у односу на оцену доказа изнетих у пресуди која је донета против окривљеног ЋЋ. Из доказа у списима произилази да је у доказном поступку прочитано пуномоћје оверено код нотара у Сарајеву 18.01.2010. године, којим је ЋЋ, сада покојни ДД овластио да за њега и његов рачуна управља свим објектима и да преузима друге правне радње, а у које време када је, како наводи у одбрани, ЋЋ знао да се покојни ДД налази у бекству, има проблем са законом и са тим у вези и доласком у Србију. Такође, у доказном поступку је прочитано и овлашћење дато од стране покојног ДД осуђеном ЋЋ да подиже новац са његовог рачуна у банци, а који му је дао у тренутку када се налазио у бекству. Коначно, постоји и признаница на износ од 100.000 евра, коју су својеручно потписали осуђени ЋЋ и окривљени ББ. Дакле, из садржине овлашћења произлази да осуђени ЋЋ за покојног витомира ДД може заступати и друге интересе, због чега се и истинитост исказа осуђеног ЋЋ не може довести у сумњу.

Надаље, из одбране окривљене АА следи да јој је покојни супруг рекао да је купио ... и да ће цену исплатити сукцесивно, те да је једном приликом готов новац у износу од 100.000 евра по налогу покојног ДД, ... ЗЗ однео ... и са осуђеним ЋЋ предао окривљеном ББ. Из доказа у списима произлази да постоји и сачињен предуговор који се односи на пословни простор ..., између ББ, као продавца и ДД, као купца, у коме је као купопродајна цена наведен износ од 500.000 евра. Међутим, увидом у овај предуговор који је изведен као доказ, утврђује се да није потписан ни оверен, као и да

је у њему наведено да купац на дан закључења предуговора исплаћује продавцу 100.000 еура, а да ће преостали износ исплатити до 01.12.2009. године. Окривљени ББ у својој одбрани није спорио да је примио 100.000 еура и тада признао признаницу која је изведена као доказ на главном претресу. Ако се има у виду да је ЂЂ пред судом објаснио да је имао блок признаницу и да је уписивао износе које је давао окривљеном ББ исплаћујући цену у ратама, али да је по налогу покојног ДД ове признанице уништио остављајући само једну од 100.000 еура, то имајући у виду, и према ставу овог суда, логично објашњење окривљеног ЂЂ зашто је признанице поцепао, овај доказ од стране првостепеног суда није правилно цењен, јер је супротно закључку првостепеног суда, исказ ЂЂ јасан, уверљив и поткрепљен писаним доказима у списима. Према ставу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, тврдње ЂЂ да је окривљеном ББ предао износ од 650.000 еура је поткрепљен и садржином пресретнуте телефонске комуникације од 04.12.2015. године у 15:13:25 часова у ком разговору осуђени ЂЂ наводи да је платио за ..., речима “Ма био овде у суду тражио уговор оно што сам узео онај ... оно што сам платио”, као и “...нашао сам неке папире па ћемо то да доставимо, оно што сам причао да сам узео милион евра и где сам дао и шта сам дао...”. Основано је изјављеном жалбом јавног тужиоца указано да овај разговор потврђује да је сада осуђени ЂЂ исплате вршио у име и за рачун сада покојног ДД, обзиром да у разговору наводи “...да нађем по оном овлашћењу што сам добио што сам ти показао оно да могу у његово име све предузимати радње и то...”. Такође из разговора обављеног 08.12.2016. године у 17:37:28 часова потврђено је да је осуђени ЂЂ окривљеном ББ предао новац на име исплате купопродајне цене за ... тако што на питање саговорника: “...а где су те паре завршиле...”, осуђени ЂЂ одговара: “...код ББ”, “... имам ја признанице све...”, а ове околности се могу закључити из разговора осуђеног ЂЂ са ... сада покојног ДД, ОО 15.02.2016. године у 19:59:42 часа у коме осуђени ЂЂ наводи: “... да пошаљемо писмо овом ББ коме сам дао 700.000 евра...”.

Надаље, основано је жалбом јавног тужиоца указано овом суду и на пресретнути разговор обављен 11.12.2015. године у 9:11:45 часова између ЂЂ и ОО, ... покојног ДД, јер у овом разговору ЂЂ каже да је окривљена АА власница ... и да месечно од издавања овог локала ствара зараду од 3.000 евра речима: “...јер она месечно узима од тога 3.000 евра кирије...”, на питање ОО Ко? осуђени ЂЂ одговара: “...АА, АА...”. Управо овај разговор потврђује да је локал био у власништву покојног ДД и да је цена исплаћена у целости јер зашто би иначе 4 године након његове смрти ДД и даље наплаћивала кирију за овај локал. Према ставу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, одбрана окривљеног ББ о томе да је АА предавао кирију како би исплатио део дуга од 50.000 евра, јесте нелогична, јер је нејасно зашто би окривљени који је власник локала, комплетну ренту, а не само један њен део исплаћивао ... покојног ДД у ситуацији када је добио само 100.000 евра односно када је од уговорених 500.000 евра на име купопродајне цене, добио исплату само 1/5 уговореног износа. Такође, према налажењу овог суда основано је жалбом Јавног тужилаштва за организовани криминал указано и на то да није тачан закључак из ожалбене пресуде о томе да окривљени ББ није знао да новац потиче из кривичног дела због ког се против окривљеног ДД водио поступак, јер се претходно нису познавали, у Србији није била објављена потерница већ се поступак водио у Италији, а ЂЂ је у свом исказу навео да је био изненађен када је ДД ухапшен, недовољно аргументовани, који није прихваћен од стране овог суда. Наиме, из доказа у списима произлази да су се

окривљени ББ и сада покојни ДД познавали и договорили да му окривљени ББ прода локале за готов новац који му је касније и предат, а што је у својој одбрани потврдио окривљени ББ, при чему је предаја новца извршена у више наврата од стране осуђеног ЂЂ и то управо у време када је покојни ДД био у бексту. О купопродаји наведених непокретности, иако је то била законска обавезна форма, није сачињен ни оверен уговор, а што је учињено, и према ставу овог суда, управо у намери да се прикрије порекло новца и прави нови власник непокретности. Да је постојала оваква намера говори у прилог и чињеница да су ипак сачињени предуговор, иако исти није потписан ни оверен и да су сачињаване признанице као доказ о исплати купопродајне цене, при чему је у јавним евиденцијама као власник остао да егзистира управо окривљени ББ. Дакле, из ових објективних околности је, према ставу овог суда, утврђена намера окривљеног ББ да се у јавним евиденцијама покојни ДД прикрије као стварни власник наведених непокретности и лажно прикаже да је власник и даље окривљени ББ и то у време када је ДД био у бекству. Да је желео да се покојни ДД прикрије као власник наведених локала утврђује се из чињенице да окривљени ББ нема писаног доказа о предаји новца чак ни за износ од 100.000 евра који не спори да је примио, при чему је наведену признаницу као доказ предао ЂЂ, са објашњењем да је исту сачувао, а све остале уништио по налогу покојног ДД. Дакле, према налажењу Апелационог суда у Београду, Посебно одељења, одбрана окривљеног ББ није искрена, није логична, супротна је изведеним доказима и реч је о конструисаној одбрани у намери избегавања кривице за учињено кривично дело, због чега је овај суд није прихватио. Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је посебно имао у виду чињенице да из исказа ЂЂ следи да је једном подигао “90 и нешто” хиљада евра и тај новац дао окривљеном ББ у периоду од годину или пола године, да је још 90.000 евра донео “...”, да је 100.000 евра донео ЗЗ, када су и били у мењачници код сведока РР која је пребројала новац и када је ББ и потписао признаницу на износ од 100.000 евра, да је једном 270.000 евра донео ЗЗ и дао ЂЂ, а он ББ и да је још једном “тај из ...” донео 100 и нешто хиљада евра, те када се сви ови износи саберу (100.000 + 90.000 + 90.000 + 270.000 + 100.000 евра), управо се долази до износа од 650.000 евра који је према исказу ЂЂ предат окривљеном ББ, а што је управо износ за који је и продат наведени локал како је то и утврђено изреком ове пресуде.

Овај суд је посебно имао у виду чињеницу да из доказа у списима неспорно следи да је окривљени ББ предао предметни локал покојном ДД пре него што му је комплетна купопродајна цена исплаћена, да је неспорно из доказа у списима утврђено да је закупнину за овај локал годинама касније окривљени ББ предавао ... покојног ДД, окривљеној АА, што указује на то да је окривљени ББ био само фиктивни власник предметних локала које је заправо продао, а намерно није извршио пренос својине купца односно правог власника ДД управо у циљу како би се ова имовина која је стечена кривичним делом прикрила и осујетило њено евентуално одузимање у кривичном поступку. Из доказа у списима такође, произлази да окривљени ББ није имао признаницу о предатом новцу што говори да није желео да остави писани траг о предаји и пријему готовог новца, већ је само једна признаница од 100.000 евра у кривичном поступку предата од стране ЂЂ и сходно том доказу је према налажењу овог суда, као што је напред речено, конструисана неуверљива одбрана окривљеног ББ.

Према ставу овог већа Посебног одељења Апелационог суда у Београду из доказа у списима је несумњиво утврђено да је од септембра 2009. до марта 2010. године

окривљени ББ извршио конверзије имовине односно новца у готовини у износу од 650.000 евра који је примио од сада покојног ДД, а у намери да прикрије незаконито порекло тог новца и прикрије да је покојни ДД тим новцем стекао својину на пословном простору... те је договорио да за износ од 650.000 евра прода горе наведени пословни простор, да се купопродајна цена исплати на руке у готовом новцу, а да се у јавним евиденцијама као власник и даље формално води окривљени ББ и не уписује нови купац покојни ДД, а како би се спречило евентуално одузимање ове имовине која потиче од кривичног дела, након ког договора је осуђени ЂЂ, по налогу сада покојног ДД који се тада скривао и није смео да борави у овој држави, новац који је добијао од сада покојног ДД предавао на руке окривљеном ББ у више наврата и то сукцесивно у периоду од септембра 2009. до марта 2010. године којом приликом су сачињаване и признанице које су касније уништене, а како је то осуђени ЂЂ пред судом навео, осим једне признанице из септембра 2009. године на износ од 100.000 евра, а осуђени ЂЂ је по налогу покојног ДД и уз сагласност окривљеног ББ преузео управљање пословањем овог објекта за рачун покојног ДД, док се као власник у јавним евиденцијама и даље водио окривљени ББ, па су у радњама окривљеног ББ стичу сви како субјективни тако и објективни елементи једног кривичног дела прање новца из члана 231 став 2 у вези става 1 КЗ за који је изреком ове пресуде оглашен кривим (“Службени гласник Републике Србије” број 85/05 од 06.10.2005. године), те да је ово дело учинио у стању урачунљивости, свестан свога дела, чије извршење је хтео и свестан да је његово дело забрањено, односно са дирактним умишљајем као обликом кривице.

Дакле, имајући у виду одредбу члана 5 КЗ којом је прописано да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, те да ће се само уколико је касније измењен закон блажи по учиница, применити тај доцнији закон, то је имајући у виду да касније измене закона у конкретном случају нису блаже по учиниоца јер је за кривично дело прања новца из члана 231 став 2 КЗ, прописано као обавезно изрицање новчане казне, применио закон из “Службеног гласника Републике Србије” број 85/05 од 06.10.2005. године, који је важио у време извршења кривичног дела, будући да је исти наблажи по учиниоца.

Одлучујући о врсти и висини кривичне санкцију коју ће изрећи окривљеном ББ, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је утврдио све околности из члана 54 КЗ које утичу на то да кривична санкција буде правилно одабрана, а њена висина правилно одмерене, па је као олакшавајуће околности на страни окривљеног ББ ценио чињеницу да је реч о породичном човеку који је ожењен, отац двоје деце, који је раније неосуђиван, те протек времена од извршења кривичних дела за које је изреком ове пресуде оглашен кривим, као и коректно држање пред судом, док отежавајућих околности није било, па је даље ценећи степен кривице, јачину повреде и угрожавање заштићених добра овај суд окривљеног ББ због извршеног кривичног дела осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године. Овако одмерена казна је према ставу овог већа Посебног одељења за организовани криминал, Апелационог суда у Београду адекватна како тежини извршеног кривичног дела тако и личности окривљеног ББ и њоме ће се довољно утицати на окривљеног да убудуће не врши оваква и слична кривична дела, односно постићиће се сврха кажњавања и изрицања кривичних санкција које су прописане одредбама чланова 4 и 42 КЗ.

Како је одредбом члана 231 став 7 ЗКП прописано да ће се новац одузети, то је

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, од окривљеног ББ одузео новац у износу од 650.000 евра, као предмет извршења кривичног дела.

На претресу одржаном пред овим судом, одбијени су доказни предлози јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал да се на претресу пред другостепеним судом саслуша вештак економске струке Станимирка Свичевић, у оном делу који се односи на ВВ и да евентуално иста допуни свој налаз и мишљење, што је у крајњој линији тужилац оставила суду на оцену, јер овај доказ није изведен на предлог јавног тужиоца већ је то суд учинио по службеној дужности, будући да је према налажењу овог суда чињенично стање у овом кривичном поступку довољно утврђено, те да би извођење овог доказа водило само беспотребном одуговлачењу кривичног поступка и стварању трошковаима.

Такође, пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр.125/17 од 30.10.2020. године, је саставни део овог списка, следом чага је овај суд, у образложењу ове пресуде, у оквиру претходних разматрања, цитирао и њене наводе.

Утврђујући чињенично стање као у изрци ове пресуде, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, је учинио незнатне измене у односу на текст оптужнице, уподобљавајући га резултатима доказног поступка, водећи при том рачуна да не повреди идентитет оптужнице и пресуде.

Имајући у виду напред наведено, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 455 став 1 тачка 3 ЗКП.

Записничар
Оливера Мандић Јоксић, с.р.

Председник већа-судија
Снежана Јовановић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду, Посебно одељење, преко Вишег суда у Београду у року од 15 дана, од дана пријема писменог отправака пресуде.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић